

1977

čínská
SLOVA

Spřeběhem a výsledky Všenáboženského mirovýho kongresu v Moskvě se seznámili odpovědní zástupci našich sborů na zasedání v Brně dne 24. září t. r. Z bohatého referátu předsedy Rady Církve bratrské bratra Dr. Urbana si účastníci odnesli mnoho podnětného k zamýšlení nad postavením křestana v dnešním světě, zneklidňovaném a ohrožovaném nebezpečím nové světové války, znamenající vyhlazení lidstva.

„Je třeba se zaměřit na pravé příčiny a zdroje všech nepokojů a konfliktů“, pravil řečník, „a ty jsou vždy v křivdách a nespravedlnosti, v potlačování svobody jednotlivce a národů a v nedostatku úcty člověka k člověku.“

Jak by toto nemělo být jasné zejména nám, kteří stojíme pod vlivem evangelijní zvěsti, která je svým obsahem tak pozitivní a aktuální. Proto říkáme své jednoznačné „ano“ k upřímné snaze kohokoli tyto příčiny poctivě řešit a odstraňovat v zájmu zachování pokoje a míru v světě – a tudíž i plným právem k tomu, co zaznělo jako dosud ve světě zcela ojedinělá výzva všech upřímně nábožensky citících lidi k celého světa k svědomí všemu lidstvu právě z moskevského kongresu.“

-r-

Celý pokrovový svět vzpomíná 60. výročí vítězství Velké říjnové socialistické revoluce v Rusku, která otevřela novou epochu lidského zápasu za odstranění třídní a sociální nerovnosti a z ní vyplývající hmotné a mordální bídě jednotlivců a národu. Živý odkaz V. I. Lenina pro budování nového společenského rádu socialistické společnosti vytváří konkurenční předpoklady pro vítězství míru ve světě. I my, jako věřící lidé, se smíme na tomto tvůrčím dile v naší vlasti podlet a sloužit naší socialistické společnosti svým poselstvím pravdy a lásky.

Záležitost všeobecného a úplného odzbrojení stála na předním místě našeho jednání. Bez odzbrojení se proces snižování napětí nemůže stát světovým a nezvrátilným. Národy by měly mít možnost žít v důvěře a jistotě, aniž by se musely bát agrese a vály. Žijeme ve světě, který sténá pod jhem zbrojení, konvenčním i atomovým. Osud lidstva je v neustálém nebezpečí termonukleárního vyhlazení. Je však pošetilé mrhat na zbrojení a ničící zbraně drahocennými zdroji, které má lidstvo k dispozici. Zatímco dvě třetiny lidstva chodí spát o hladu, vydávají národy světa více než 300 miliard dolarů ročně na války a zbraně. To je mrhání více než 800 mil. dolarů denně, přičemž Světová zdravotnická organizace potřebuje 83 miliónů na vyhlazení neštovic ze světa. Peníze, které lidstvo tak vydá za deset let, by plně stačily k zajištění dostatku pracovních možností a vyhubení hladu a podvyžívání, negramotnosti a nemoci ve světovém měřítku. Věřící lidé na celé světě si musí vzít tyto skutečnosti k srdci a vyburcovat svědomí lidstva proti závodům ve zbrojení a obchodování se zbraněmi.

Výnátek z Výzvy účastníků Světové všenáboženské konference k věřícím všech náboženství na celém světě.

ZIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním cirkevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávník 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšíruje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

U DVEŘÍ CHRÁMU

Mám před očima obraz té části Jeruzaléma, na níž kdysi stával chrám. Obrovská prázdná plošina, na níž stojí dvě mešity: uprostřed, tam, kde kdysi stával vlastní chrám, se nyní tyčí Omaraova mešita s pozlacenou kopulí. Kolem ní divoce rostou stromy. Na plošině tu a tam rostou mezi dlaždicemi trsy trávy. Na jižním konci je mešita Al-Axa. Vlevo stál nějaký jařáb, který sloužil k výstavbě nějaké moderní budovy.

Před dvěma tisíci lety však toto město vypadalo zcela jinak. Tehdy zde stál chrám ve své největší nádhře, jakou kdy měl. Jeden z učedníků řekl Pánu Ježíši: „Mistr, podívej se, jaké to jsou kameny a jaké stavby.“ Pán odpověděl: „Vidíš tyto velké stavby? Nebude tu ponechán kámen na kameni, všechno bude rozbořeno“ (Mk 13:1–2). Nebral to tak dlouho. Přišel rok 70 n. l. Do Jeruzaléma vtáhl římský vojevůdce Titus a prorocká slova Pána Ježíše se naplnila.

Příběh, který si chceme přiblížit, se udál za doby, kdy chrám ještě stál v plné své nádhře. Podívejme se na chvíli do této doby. Chrámová plošina tvořila přibližně obdélník o stranách 280×480 m. Kolem dokola bylo nádherné sloupořadí s 12 m vysokými mramorovými sloupy, něco na způsob našich dnešních lázeňských kolonád. V tomto sloupořadí se prodávalo vše, co bylo potřeba k obětem. Zde stály stoly směnárníků, zde bylo možno koupit zvířata určená k obětem. A zde, na toto nádvoří, směl přijít kdokoliv. Ríkalo se mu „sín pohanů“.

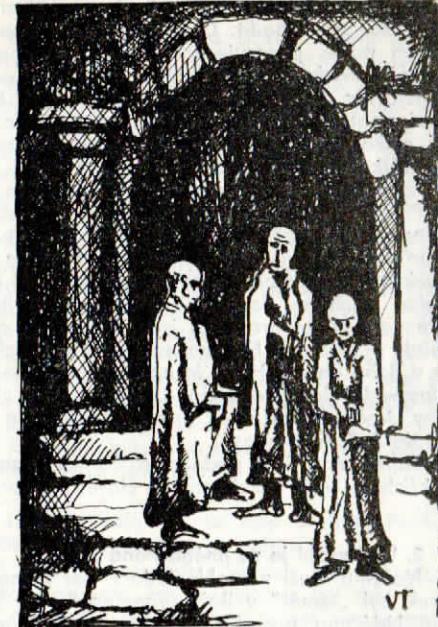
Uprostřed tohoto nádvoří stála o něco výše „sín Izraele“ – do níž již nesměl pod trestem smrti vejít žádný pohan, jak říkaly tabulky psané židovský, řecký a latinský. Do této síně vedlo 9 bran, 4 ze severu, 4 z jihu a jedna z východu. A právě tato východní brána je středem naší pozornosti. Ta tvořila pro věřící židy vstup do chrámu. Právě tato brána se jmenovala „krásná“. Byla 19 m široká a 24 m vysoká a byla velmi bohatě zdobena drahými kovy. Tou se vcházel do tzv. „síně žen“, kam směly vejít i ženy. Ze síně žen se pak vcházel po pěti stupních do „nádvoří mužů“. V této síni bylo asi půlmetrové kamenné zábradlí, které dělilo toto nádvoří od „sín kněží“, v níž stál vlastní chrám. V této síni stál 7,2 m vysoký oltář, na němž byli denně obětovány beránki. Zde bylo i umyvaldo, v němž si kněží myli ruce. A pak zde stál vlastní chrám. Měl rozměry 30×10×20 m a jeho předsíň byla 50×50 m. Byl postaven z pozlacených mramorových kvádrů. Do chrámu směly pouze kněží. A do svatyně svatých, do místa Boží přítomnosti, směl vejít pouze velekněz, a to jen jednou v roce, v den smíření, s krví za hřichy své i lidu.

Právě tak, jak byl členitý a složitý chrám ve vši své nádhře, byla složitá a členitá hierarchie toho, kdo kam směl jít, co kdo směl či nesměl konat. Jak složitě to bylo dostat se do Boží přítomnosti a jak málo lidí se tam mohlo dostat!

Podívejme se kolem sebe v době našeho příběhu. Co uvidíme? (Sk 3:1-11).

1. **Člověk bez možnosti vejít do Boží blízkosti.**

U brány, která se jmenuje krásná, sedí muž. Dnes bychom řekli „v nejlepších letech“ – bylo mu totiž přes čtyřicet let. A přece – veliký ubožák. Je bezmocný,

VT

už od malička odkázaný na milost a nemilost druhých lidí. Chromý člověk. Nedokázal stát, natož pak chodit. Celý život sedí tento muž u chrámové brány. Sedí na stále stejném místě, pozoruje totéž okolí, dívá se na nádhernou bránu, která je však pro něj navždy zavřena, stejně tak jako pro pohany na nádvoří kolem něj. Zde mu není nic platné, že je Žid. Pozoruje lidi kolem sebe, jak se svobodně procházejí, jak si opatrují vše, co potřebují, zatímco on musí sedět a čekat. Vidí prodavače, slyší cinkot zlatáku na jejich stolech, zatímco on musí čekat, až mu někdo dojat jeho nářkem, hodí měďák na obživu.

Jeho nemoc ho odsoudila k životu. To nebyl život důstojný člověka.

Proč je v Bibli zaznamenán tento příběh? Jistě je to pro naše poučení. Vždyť i dnes je obrovská řada lidí v podobné situaci. Nic na tom nemění ta skutečnost, že po fyzické stránce jsou zcela zdraví, a že uběhnou „stovku“ dejme tomu za 11 sekund, že si mohou chodit a také chodí kam chtějí, a že jejich hmotná existence je plně zajištěna. Ta podoba je v něčem jiném – tito lidé nemohou vejít do Boží přítomnosti. A to proto, že jsou ochromeni nejhorskou paralýzou, která na tomto světě existuje – hříchem. Nic jim není platné jejich nábožnost. Jsou na tom stejně jako ti, kdo v Bohu nevěří. Hřích je ochromuje a znemožňuje jim vejít do přítomnosti svatého a spravedlivého živého Boha. Jejich duše strádají a žijí se almužnami u chrámové brány. A tak docházíme k prvnímu závěru, že člověk, který je zatízen hříchem, nemůže vejít do Boží přítomnosti.

Zajímavá je i ta podobnost, že tato nemoc trvala už od dětství. Je tomu stejně i s hříchem – již od dětství se člověka zmocňuje a brání mu v přístupu ke svatému Bohu.

2. Uzdravení je ve jménu Pána Ježíše.

Našemu muži nemohl nikdo z lidí pomoci. Den co den ho nosívali k chrámové bráně, aby „témař“ v Boží přítomnosti, ale za celou dobu nepokročil ani o krůček dál. Lidé mu pomohli odstranit tu nejhorskou nouzi, ale jeho problém nedokázal nikdo trvale vyřešit. Na jeho nemoc nebyl lék. Byl chromý od malička a už přes čtyřicet let sedával na tomto místě. A byl by na tom zůstal stejně až do své smrti, kdyby... kdyby se nesetkal s učedníky Pána Ježíše, Petrem a Janem, kteří se šli právě modlit do chrámu. Našeho chromého právě usazovali na obvyklé místo. Uviděl Petra a Jana a prosil o almužnu. Vyzvali ho: „Podivej se na nás!“ Chromý se díval s očekáváním, že něco dostane, že se nad ním slituje a hodí mu nějaký ten penízek. Ale teď slyší: „Stříbro a zlato nemám!“ Co si asi tento muž v této chvíli myslil! Ale Petr pokračoval: „Ale co mám, to ti dá. Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského – chodí!“ A uchopil ho za ruku a pozvedl ho. A chromý pocítil něco, co ještě nikdy ve svém životě nezažil – cítil, že může stát sám – bez cizí pomoci! Zkusil udělat krok – jak to viděl u druhých lidí – a ono to šlo! To, co mu nemohl dát žádný člověk, se stalo skutečností. Mohl chodit! Moc jeho nemoci byla zlomena a už nad ním nevládla.

Uvědomme si však dvě závažné věci, které uzdravení chromého předcházely a bez nichž by vůbec nebylo možné.

a) Jméno Pána Ježíše Krista.

Bez Pána Ježíše Krista by jeho uzdravení nebylo možné. Zde byla veškerá lidová moudrost v koncích. Jeho chromé nohy nedokázal nikdo z lidí uzdravit. To mohl učinit pouze ten, kdo znal příčinu choroby – a to byl Pán Ježíš. Nemohli tak učinit ani jeho učedníci – ta moc jim byla propůjčena – jednali ve jménu Pána Ježíše. Sami vyznávají užaslým lidem kolem sebe: „Co na nás tak hledíte, jako bychom to udělali my vlastní mocí nebo zbožností, že tento člověk chodí?“ Ne oni, ale Bůh sám to způsobil.

Jméno Pána Ježíše! Je to jediné jméno dané lidem k záchráně. Tuto skutečnost musel Petr o chvíli později vysvětlit i kněžím a chrámové radě.

A totéž platí dodnes. Není jiné mocí k záchráně člověka, k odstranění následků hřícha, než Pán Ježíš. Jeho krev i dnes odpouští hříchy a odstraňuje jejich následky. Jeho oběť i dnes ční z „chromých“ lidí lidi šťastné, optimistické, kteří opravdu žijí plný život a nejsou odkázani na milodary okolí. Jeho smrt láme okovy pekla a umožňuje přístup do Boží přítomnosti.

b) Vira v Pána Ježíše.

Co by byla platná veškerá snaha Petra, kdyby tento člověk nevěřil a zůstal sedět dál! Byl by pak seděl až do smrti a na jeho stavu by se nic nezměnilo.

Náš člověk však prostě uposlechl výzvu, když uslyšel jméno Pána Ježíše. Ted' by někdo mohl říci, že je to píce nesmysl, věřit ve jméno někoho, koho vůbec neznám. Máme však důvody domnívat se, že tento muž toho věděl o Pánu Ježíši dost. Vždyť denně sedával na chrámovém nádvoří. A protože byl nucen sedět na stále stejném místě, sledoval jistě s velkým zájmem dění kolem sebe, které mu zpestřovalo jednotvárný život. Vše, co vzrušilo poklidnou hladinu jednotvárnosti, jistě neuniklo jeho pozornosti. A tak jsem si jist, že mu neuniklo to, jak Pán Ježíš právě na tom nádvoří, kde on sedával, převracel stoly směnářníků a vyháněl poplašený dobytek ven. Jistě viděl, jak hlučící dav vleče ženu přistiženou v cizoložství a jak se pak jeden po druhém schlípe vykrádají ven. Jistě slyšel vřavu, když chtěli Pána Ježíše v chrámu kamenovat. Možná slyšel také malé děti volat v chrámu: „Hosana synu Davida!“ Pán Ježíš mu jistě nebyl zcela cizí osobou.

Právě tak je tomu i dnes. Pán Ježíš není neznámou osobou, o níž by lidé nevěděli. Lidé mohou vědět, kdo On je. Možná, že i ty čtenáři, toho víš o něm dost. Ale – co je platné celé dokonalé dílo spasení, které vykonal, co je platná jeho oběť na kříži, jestliže se této skutečnosti člověk nechopí věrou?

To je druhá podmínka uzdravení člověka, jeho vysvobození z moci temnosti a hříchu. Pán Ježíš sám říká: „Budeš-li věřit, uzříš slávu Boží.“

3. Důsledek viry chromého člověka:

To, co se stalo, bylo neslyšchané. Lidé se báli, tak to stojí v Bibli. Proměna zebráka je naplnila úzasmem a bázni. V čem spočívala jeho proměna?

a) Chromý od narození nyní STAL. Stál na vlastních nohou, byl samostatný, nezávislý na lidech, na jejich almužnách, na tom, co mu kdo z lidí dá. Z toho vidíme další důležitou pravdu, platnou do dnešní doby: Boží milost osamostatňuje člověka od závislosti na druhých lidech, od závislosti na jejich milosti. Činí člověka opravdě svobodného.

b) Mohl chodit a také CHODIL. Vzpomněl jsem si přitom na jednu milou báseň o učednících Pána Ježíše. Pán jim dal moc a poslal je uzdravovat a touto mocí vládnout. A oni se snažili. Jeden z nich uzdravil chromého, avšak ten šel hned na zábabu tančit. Jiný uzdravil dvě němé ženy, a ony se hned pustily do hádky. A ostatním se vedlo podobně. Řečeno slovy Bible – Pán uzdravil deset malomocných, ale pouze jeden se vrátil, aby projevil svou vděčnost. Tak je to s námi lidmi často.

Nás muž také mohl nyní chodit. A mne velice těší zpráva Písma, kam vedly jeho kroky. Ne jako u těch lidí, o nichž psala zmíněná báseň, ne jako u devíti uzdravených malomocných, ale do chrámu, do Boží přítomnosti, tam za tu bránu, kam doposud nemohl.

c) Chromý POSKAKOVAL. To byl projev radosti, která naplňovala jeho nitro. Měl radost z navráceného zdraví. Radoval se ze své svobody a také z toho, že nyní směl vejít tam do chrámu, do Boží přítomnosti. Kdo uvěří ve jméno Pána Ježíše, má ve svém srdci radost, kterou mu nemůže nikdo vzít. Věřící člověk má všechny předpoklady k tomu, aby byl radostný, optimistický. A tím se projevuje pravé křesťanství. Ale pozor! Není radost jako radost. Předně: je zcela jisté, že se zde nejedná o radost, kterou „mají“ lidé kolem nás. Pavel píše Filipenským: „Radujte se v Pánu vždycky“. Tedy – naše radost má být „v Pánu“, v něm samém, z toho, co On pro nás vykonal. To má být zdrojem naší radosti. Jednou přišli za Pánem učedníci a nadšeně mu vyprávěli, jak to bylo úžasné, že mohli uzdravovat nemocné, ba že je dokonce poslouchali i nečistí duchové. Snad se domnívali, že Pán bude jejich nadšení sdílet. Ale Pán odpovídá: „Avšak z toho se neradujte, že se vám poddávají duchové, ale raději se radujte, že jména vaše jsou napsána v nebesích“ (L 10:20). Kéž naše radost není jen z darů, ale ze samotného dárce.

d) CHVÁLIL Boha. Projevoval svou vděčnost Bohu za to, co pro něj učinil.

Byl si zcela správně vědom toho, že to nebyl Petr a Jan, ale sám Bůh, který mu prokázal milosrdeství. A proto se také obracel na Něj samotného. To je jedna

stránka. A druhá je ta, že lidem kolem sebe dal svou chválou najev, kdo mu pomohl. Činíme tak i my?

e) PŘIDRŽEL SE Petra a Jana. Chodil s nimi. To je obrazem obecenství. Vysvobozený a zchráněný člověk potřebuje a hledá obecenství spolu vykoupených. Potřebuje je. Jsou mu oporou a pomocí.

Drahý čtenáři, jak je tomu s tebou? Jaký je tvůj stav? Byl jsi již vysvobozen ze stavu naprosté bezmocnosti, ze svého ochrnutí, způsobeného mocí hřicha? Nebo ještě stále sedíš u chrámové brány a „zebráš“ bez naděje, že se tvůj stav někdy zlepší? Vešel jsi již do Boží přítomnosti u víře v Pána Ježíše Krista a v důvěře, že On dokonale učinil vše, co člověk potřeboval, aby se mohl dostat do Boží přítomnosti a obstát v ní? Jde o mnohem více, než v případě chromého od narození. Pravověrný Žid pobyl ve chrámu jen chvíli a pak musel opět domů. A nemohl jít v chrámu kamkoliv. Mohl jen zpovzdálí přihlížet, jak na oltáři hoří oběť za jeho hřich. Ale do svatyně – tam nesměl. Ale jako již tenkrát v případě našeho nemocného, tak i dnes je pro nás připraveno něco lepšího. Pro Pána Ježíše Krista, pro jeho oběť na kríži smíme přistoupit k Bohu daleko blíže. Pisatel listu Židům to vyjadřuje slovy: „Majice tedy, bratři, plnou svobodu k vjítí do svatyně skrze krev Ježíšova...“ (Zd 10:19). Až do svatyně, tam, kam směl pouze velekněz, a to jen jednou v roce! Smíme přistupovat pro oběť Kristovu k Bohu v tom nejužším svazku, jaký vůbec na světě existuje – jako děti k Otcí, který je miluje. A v Jeho přítomnosti smíme být nejen na chvíli, ale po celou věčnost. Vešel jsi už takto k Bohu? Anebo stále ještě „sedíš u brány?“

Chodit do shromáždění či do kostela, činit různá nábožná rozhodnutí a skutky, to nestaci. To, že jsi nábožný a že věříš v Boha, je málo. Pokud jsi se nechopil nabízené ruky, kterou Ti Pán Ježíš Kristus podává, jsi chromý, třeba i nábožný chromý, který nemůže do Boží přítomnosti pravé tak, jako pohan vedle něj. Je nutno chropit se ruky, která pozvedá, pomoci, kterou nabízí Pán Ježíš. Jedině v ní je záchrana pro časnost i pro věčnost. Jedině v ní je síla pro naše zemlená a nemohoucí kolena.

A ty, kdo jsi vyznal, želes uvěřil v Pána Ježíše, jak je to s tebou? Stojíš v milosti, kterou Ti Pán dal, anebo zase padáš zpět do prachu a bláta? Jsi nezávislý na lidech, na jejich „almužnách“? Chodíš a zůstáváš v Boží přítomnosti, nebo ses pustil na své vlastní cesty? A jak je tomu s tvou radostí? Je na tobě vůbec poznat, že jsi něco prožil? Chválíš Pána za Jeho milosrdenství? Oznamuješ mocný Boží zásah ve svém životě lidem kolem sebe? A nakonec – držíš se těch, kdo ti umožnili poznat Pána Ježíše – spolupoutníků do oné trvalé přítomnosti Boží, do přibýtků, které nám Pán připravuje ve svém království a do nichž nás jednou uvede?

A tak vidíme, že chromý muž od „krásné brány“ je jasným a zářným vzorem toho, jak by se měl chovat věřící člověk. Kéž je vzorem a příkladem i nám, lidem 20. století, kteří sice nemáme hlad a můžeme běhat, ale bez Pána Ježíše by přece jen náš život byl podobný životu člověka, o němž jsme si právě vyprávěli.

-tp

Stejná nebezpečí

Kdož řekl, že malá moučka v Noemově korábě byla právě tak bezpečná jako slon. Nebyla to slonova velikost a síla, co jej činilo bezpečným. Byl to koráb, který zachránil stejně slona jako moučku. A naopak mimo koráb bylo stejně nebezpečí pro nejsilnějšího slona jako pro nejslabší moučku.

Není to tvá nábožnost, tvá víra, tvé dobré skutky, tvá spravedlnost, tvé vzdělání, tvá známost Písma, tvé zásluhy, co tě může učinit bezpečným pro časnost i pro věčnost před soudem Božím, před smrtí věčnou, před věčným zahynutím. Bohatý nebo chudý, učený nebo neučený, mravně ušlechtilý nebo zasuřovělý, starý nebo mladý, silný nebo slabý – všichni mohou najít stejně bezpečí toliko v Pánu Ježíši Kristu, v Jeho díle, v Jeho spravedlnosti, v Jeho mocí.

D. L. Moody

FAKTY

A

PRAVDA

Už po dlhý čas verím, že pravda, ak jej máme porozumieť, musí sa žiť, že biblické učenie je neúčinné pokým sa nevstrebe do života. Podstata toho, čo si o veci myslím, je v tom, že jestvuje rozdiel, prieprastý rozdiel medzi faktom a pravdou. Pravda v Písme je viac než fakt. Fakty môžu byť neosobné, chladné a naskrize odcudzené životu. Na druhej strane pravda je teplá, živúca a duchovná. Teologický fakt môžeme skladovať v mysli po celý život bez toho, že by mal akýkoľvek kladný vplyv na nás mravný charakter. Ale pravda je tvorivá, spasiteľná, a vždy mení toho, kto ju prijíma na pokornejšieho a svätejšieho človeka.

V ktorom okamihu teda stáva sa teologický fakt životodárnou pravdou? V okamihu, keď sa stávame poslušními.

Teologicke fakty sú ako Eliášov oltár na hore Karmel predtým ako prišiel oheň. Všetko je správne a po poriadku rozložené, ale naskrize chladné. Keď však srdce konečne uposlúchne, príde oheň a fakty sa premieňajú na duchovnú pravdu, ktorá mení, osvecuje, posväcuje. Zbor alebo jednotlivec vyučovaný Bibliou, bez vyučovania Ducha svätého jednoducho nemôže vidieť, že pravda leží hlbšie než jej teologická formulácia. Iba to, čo je prežité, stáva sa našim vlastníctvom. Diabol je lepší teológ než hocikto z nás, a predsa zostáva diablon.

Božia pravda má povahu ducha z toho dôvodu môže byť prijimaná iba duchovným zjavením. Božie myšlienky patria svetu ducha, ľudské svetu rozumu, a kým duch môže pojať rozum, ľudský rozum nemôže obsiahnuť ducha. Boh stvoril človeka na svoj obraz a vložil doňho orgán, ktorý môže pozať duchovné veci. Keď človek padol, tento orgán zomrel. Človek pomocou rozumu nemôže pozať Boha, môže iba vediť o Bohu. Keď Duch osvetí srdce, potom vidí to, čo nikdy predtým nemohol vidieť, a to takým druhom poznania, ktorý ani najostrejší intelekt nemôže napodobniť. Ľudský rozum je vynikajúci nástroj a veľmi užitočný vo svojej vlastnej sfere, ale nebol človeku daný ako orgán na poznávanie Boha.

V cirkevi sa rozšírila tendencia upútať sa na text, mohli by sme ju nazvať textualizmus, čo je pravovernosť bez Ducha svätého. Nemálo je takých veriacich, ktorí sú vyučovaní Bibliou, nie však Duchom svätým. Ak má totiž človek porozumieť zjavenej pravde, je potrebné, aby Boh zasiahol podobne, ako keď bol inšpirovaný pôvodný text. Je taká vec ako dar poznania, poznania, ktoré prichádza z neba. Textualizmus našich čias je založený na tom istom predpoklade ako racionalizmus – na dôvere v schopnosť ľudskej myseľ konáť to, na čo podľa Biblie nikdy nebola určená a preto je i nie schopná konáť. Vnútorné jadro pravdy má ten istý dar ako vonkajšia škrupina. Rozum môže pochopiť vonkajšok, ale iba Duch Boží sa môže zmocniť vnútornej podstaty. Našim veľkým omylem je, že sme vložili dôveru do vonkajška a uverili sme, že sme zdraví vo víere, lebo sme vstavé vysvetliť vonkanšie tvary pravdy ako ich nachádzame v literi Písma. A tu je smrteľné nebezpečie pomalého odumierania. Zabudli sme, že podstatu duchovnej pravdy nemôžeme pozať ak tu najprv nebude záračnej pôsobnosť Ducha v srdci. Musíme sa znova učiť, že pravda spočívá nie v správnom učení, leč v správnom učení plus vnútornom osvetení Duchom svätým.

Pravda, ktorá nie je prežitá, môže sa stať takou nebezpečnou ako omyl sám. Zákoníci, ktorí sedeli na stolci Mojžíšovej, neboli oběťami bludov, oni boli oběťami ich zlyhania prežívať pravdu, ktorú vyučovali.

Tozer.

V lidském životě neexistuje situace, v níž by nám Boží slovo nemohlo nabídnou pomoci. Kdo okusil túto pravdu ve svém životě, volá se žalmistou (119:103): „Panе, tvé slovo je v mých ústech sladší než med!“

„Obžív ma podľa svojej milosti, a budem ostrihať svedectvo tvojich úst“ (Z 119:88).

Pronásledovaný DAVID vyjádřil svým 57. žalmem, co znamenala skryše pro jeho vnitřní život – odpočinutí, uklidnění, utíšení a ZMENU MYSLI, dosud cele zaujaté prožívanou úzkostí, zklamáním a hořkostí. Z počáteční deprese, v níž žaluje na svůj nezávidění hodný osud psance, pozvádá svou mysl k svému vše-mohucímu Bohu. Tak dochází nakonec k vítěznému chvalozpěvu víry, v níž si uvědomujeme sobě daná Boží zaslíbení a prohlédá k jejich nezvratnému naplnění ve svém životě.

Takovou skryší potřebuješ a musíš mít, sestro, bratře, aby tvá mysl mohla správně pracovat – ubírat se cestou víry, v ní se utvrzovat a zmocňovat – a ne klesat v „malomyslost“ víry, či dokonce ve vzduchu a v zoufalství nevěř!

Je to ož nepochopitelné, jak si mnozí dnešní „křesťané“, znající Boží slovo, v obdobné situaci počínají! Co znamená dnes Pán Ježíš Kristus – ta jediná záchrana a spásy Bohem zaslíbená a daná – nejen pro lidstvo vůbec, ale pro nás – Jeho lid? Kdo je vůbec ochoten pro Něj něco opustit, ztratit, strpět a snést – pro Něho se zapřít a svůj kříž vzít? Zúčastnit se té stavby Božího díla uprostřed nepochopení a nezájmu všeobecným pohodlím blahodárné životní úrovně cele zaujatých „křesťanů“?

Možná, že si toto všecko uvědomuješ a že zemdlíváš při pohledu kolem sebe. **Vejdi do korábu**, sestro, bratře, v něm nelze hledět jinam než vzhůru! Tam jiné okno není a proto také jiné nezádoucí „světlo“ odjinud nepřichází. Myslím, že Noema ani nenapadlo „prorážet“ ještě nějaká jiná okna na boku lodi, aby sledoval, co se kolem něho děje – a podle toho „se zařizoval“ (podobně jako DANIELE nenapadlo pozorovat lvy v té své jámě), ale dal si cele osvítit mysl svého srdce oním pravým světem shůry!

Pán Ježíš je onou bezpečnou skryší – a jen ten, kdo v Něm přebývá, má světo shůry ve všech otázkách svého života – má Boží pokoj, vědomí bezpečnosti a životních jistot uprostřed potopy hřichu, neřesti, bezuznosti a nevěry.

Máš v Pánu takovou skryší, abys dobré viděl, slyšel, správně myslil a prohlédal k Božímu vítězství?

1. NOEMŮV KORÁB (Gn 6) byl jedinou skryší před zahynutím. Nebylo jiného záchranného prostředku před potopou vod. Co bylo platné NOEMOVY, kdyby pouze **znal Boží slovo** o osudu světa a o jediné záchrane v korábu, kdyby se podle tohoto slova nezachoval – **kdyby koráb nestavěl se všemi důsledky** z tohoto titulu vypívajícími – tedy pro něj nic neopustil, nic neztratil a nic nesnášel uprostřed všeobecného nepochopení tehdejší relativně velmi kultivované a vědecky vyspělé společnosti? A co by i ta zrámost a pracovitá věrnost byla platná, kdyby Noé do korábu jako do své skryše nevesel a jej takto plně nevyužil podle Božího slova?

2. PŘÍBYTEK OZNAČENÝ BERÁNKOU KRVÍ (Ex 12) byl jedinou skryší před ranou Boží v Egyptě. Čím by se lišily

od sebe všecky příbytky té doby, kdyby spoluúčastníky svého poutnického charakteru na této zemi (Mt 6:19–21, Žd 13:12–14) a naučit „výkupovat čas“, kterého je už jen na kratičko, pro věčné hodnoty (Ef 5:16, Ko 4:5)!

Proč je tolik duchovně „podyžízených křesťanů“? Protože jsou „syti“ a „tučni“ vším, co Egypt poskytuje, jen ne tím pravým pokrmem, pro nějž už není místo ani smysl... A ten pravý pokrm je jen v onom pravém příbytku – ve shromáždění Božího lidu, v němž mnozí „křesťané“ často ani svým tělem nepřebývají, natož svým duchem a srdcem!

3. SKALNÍ ROZSEDLINA (Ex 33:20–23) – Kdyby viděl MOJŽIŠ Boží tvář, zemrel by. Přes Boží přízeň a své nesporné lidské kvality byl pouze porušený a proto smrtelným člověkem, který nemohl odpovídat majestátu Boží velikosti a krásy. A přece je Bohu Mojžísova touha milá. Proto nalézá prostředek, jak optimálně vyhovět prání svého služebníka – ve své skryši skalní rozsedliny, v níž ho Jeho ruka přikryje.

Jen rozbitá skála „u Boha“ – tedy v bezprostřední Boží přítomnosti – zasažená úderem Jeho svaté ruky, je skryší, v níž bude nejen Mojžíšův život zachován při setkání s Božím majestátem, ale v níž bude moci okusit plnost života z Boha a v Bohu, toho života, který má právo na věčnou, protože dokonale existenci! Jakou to skryší je Pán Ježíš – ta „Skála věků, klaná za nás hřich“?! V jejím stínu lze najít nejen bezpečný útek na pouti svého života, pramen občerstvující vody uprostřed žizní zadávené pouště, jistotu své záchrany před bouří spravedlivých Božích soudů – **ale především skryš, v níž můžeme spatřovat Boží tvář v její plné kráse a majestátu!** A to ne k smrti, ale k životu – onomu plnému života Božího synovství, proměňovaného k obrazu této tváře od slávy v slávu! KDY, KDE a JAK dokonaleji se mohla zjevit větší sláva Boží, než v oné „rozsedlině skály“, než v onom strašném údru svatého Božího soudu

nad hříchem – nad námi – v Kristu Ježíši, v tom Ukrížovaném? Jaké zjevení Boží slávy v Jeho vítězné tichosti nad Satanovou zlobou, v Jeho pokoře nad Satanovou pýchou, v Jeho poslušnosti nad Satanovou vzpourou, v Jeho lásku pro záchrannu života a jeho plnosti nad Satanovou nenávistí pro vraždu a smrt, v Jeho nezměrné úctě i k svému podlému stvoření nad Satanovým pošlapáním lidské důstojnosti až do prachu největší potupy a hanby! Jaký to div Boží moudrosti a všeobíjmající lásky Jeho v KŘÍŽI na Golgotě! Jaký to triumf Boží velikosti, krásy a slávy právě v tomto zjevení Božího srdce – Jeho nitra! Kde jinde se dovím, jak na mně Bohu záleží, jak si mne nesmírně cení, co pro Něho znamenám, jak mne má rád – KÝM ON VLASTNĚ JEST – než v oné „rozsedlině skály“?! Kde víc mne mohla zastínit, zakrýt Jeho ruka, abych směl vidět? Jeho záda? Nikoli, ale Jeho svatou, navždy mi zářící tvář! K smrti? Nikoli, ale k ži-

votu! Jakému? Plnému života Božího syna! A tak: „My pak všichni odkrytou tvář slávu Páně jako v zrcadle spatřujíce, v týž obraz proměňování býváme od slávy v slávu, jakožto od Ducha Pána“! (2K 3:18).

To nebylo dáno Mojžíšovi, to nemohl zákon způsobit, to nemohly zajistit všecky ty starozákonné oběti – to nemohla způsobit žádná jiná skála a její rozsedlina, byť byla sebe více U BOHA, to mohl učinit JEN BŮH SÁM ve svém milém synu Pánu Ježíši Kristu! Bratře, sestro, není již dálno doba „zástěr na tváři“, tím méně „zástěr na srdci“, aby neporozuměl Božímu hlasu... Máš v Pánu Ježíši takovou skryši, aby mohl hledět na Boží tvář, aby měl Ježíš září ozářené své srdce, svou tvář, svůj život? Máš vůbec takovou touhu? Skryj se v Něm – a až v Něm budeš, naučíš se vidět všude a ve všem Boží tvář k svému životu a k životu svých bližních!

Kk

Povedzte im: Kristus žije, žijúceho Boha Syn! Pre človeka dobyl právo vzletnúť žitia do výšin.

Povedzte im, že je chlebom, živou z neba manou je. Hladujúcu ľudskú dušu nasýtiť On iba vie.

Pán Ježiš je živá voda zhášajúca ľudský smäd. Povedzte to pustým srdciam, zmierajúcim vprostred liet.

Oporu je v každej bürke, skala živá, pevný hrad. Uragán hoc*, vichre zária, človek, v ňom len môžeš stáť!

Povedzte im: Živá cesta Kristus len je k Bohu späť. Zabloudilých v noci hriechu bezpečne vie k svetu viest.

Po pravici Otca v sláve Najvyšší Kňaz živý je. Aké šťastie, že nám, ľuďom posluhuje, rozumie.

Aj keď smrť sa ozve túta, z rozlúčky hruď zovrie strach, Pán Ježiš je nádej živá v žitie večné v nebesiach!

-jk

O znovuzrození

„NENARODÍ-LI SE KDO ZNOVU, NEMŮŽE VIDĚTÍ KRÁLOVSTVÍ BOŽÍHO“

Jan 3:3

C o se ve skutečnosti děje, když se člověk znovuzrodi?

Především si uvědomi, že je ztraceným hříšníkem a že si zaslouží, aby věčnost strávil tam, kde bude „plác a skřípění zubů“ – jak se vyjadřuje Bible. K tomuto poznání může člověka přivést pouze Duch Svatý. Pak lituje svých hříchů, uvědomí si, že je hříšník, vyznává Bohu, že potřebuje Spasitele. Přijímá s děkováním Pána Ježíše jako svého Pána a Spasitele a v tomto okamžiku se znovuzrodil. Jeho hříchy jsou zapomenuty. Dostává od Boha věčný život.

Ale to je pouze začátek nového života. Z Bible se dovídamo, že se stane mnoho jiných podivuhodných věcí, když Bůh spasi člověka. Zde je deset z těchto nádherných skutečností.

1. Věřící člověk je přijat v „tom milovaném“ (Ef 1:6); to znamená, že stojí před Bohem a je jím přijímán jako jeho milovaný syn. Bůh jej vidi v Kristu (2K 5:17). Znamená to též, že křesťan je v Boží přítomnosti vitán stejně jako Kristus, to jest navždy (Ef 2:6, 7).

2. Stává se Božím dítkem (J 1:12). Můžeš si představit, jak povzneseně by ses cítil, kdybys byl dítětem některého světového vládce. Jak mnohem větší čest je být dítkem mocného stvořitele vesmíru, před kterým se sklánějí andělé!

3. Je ospravedlněn Bohem (R 5:1, 8:30, 33). Bůh soudce prohlašuje věřícího hříšníka za nevinného a divá se na něj, jako by nikdy nezhřešil. Může tak učinit, protože Kristus zemřel jako zástupce a nesl trest, který měl snášet člověk. Proto je křesťan v Božích očích bez viny a už nikdy nebude trestán pro své hříchy (R 8:1).

4. Stává se přibytkem Ducha svatého (1K 6:19). Tělo křesťana je chrámem Ducha svatého (1J 4:13). A pro tu výsadu má být Boží dítko opatrné na to, co dělá, co říká, kam chodí.

5. Stává se údem církve (1K 12:13). Církev je popisována jako tělo Kristovo (Ko 1:18, 24). Tvoří ji všichni v pravdě věřící v Pána Ježíše. Je to zde na Zemi nejvyšší pocta být údem této církve.

6. Stává se Božím dědicem (R 8:17). Bůh je stvořitelem a patří mu všechno. Božím dítkám je zaslíbeno, že budou vládnout s Kristem a budou mít vše.

7. Stává se svatým (R 1:7). Spasení lidé jsou v Bibli nazýváni svatí. Je jim ten, kdo byl Duchem svatým oddělen pro Boha (Z 4:3, 4). V Božích očích je svatý proto, že Bůh jej vidi v Kristu (1K 1:2).

8. Je doplněn v Kristu (Ko 2:10). Křesťan má před Bohem dokonalé postavení. Je Bohu tak blízký a drahý jako Kristus. Kdo má Pána Ježíše, má vše, co potřebuje pro šťastný život zde na Zemi i pro šťastnou věčnost.

9. Je podílníkem Božské přirozenosti (2Pt 1:4). Brzy pozná, že má nové touhy a cíle, nenávist vůči hřichu a lásku ke spoluřešanům. Pěstuje-li při sobě tuto Boží přirozenost, podobá se stále více Pánu Ježíši (Ko 3:10, 2K 3:18). To je Boží záměr se všemi jeho dětmi.

10. Začíná se těšit z trvalé Boží ochrany (R 8:28). Bez Boží vůle se křesťanovi nic nemůže stát. Jinými slovy, v životě věřících nejsou žádná neštěstí. Vše, co se jim přihodi, je pro jejich dobro. Dokonce i trápení, zkoušky a kázeň působí k duchovnímu prospěchu (R 5:3-5).

-vý

V místo jistého shromáždění mají na nástěnce následující srovnání:

Bez lásky činí člověka
povinnost – mrzutým,
odpovědnost – bezohledným,
spravedlnost – tvrdým,
pravda – kritickým,
moudrost – prohnaným,

CO JE ŽIVOT BEZ LÁSKY?

přivětivost – pokryteckým,
pořádek – malicherným,
důstojnost – domýšlivým,
majetek – lakovým,
věra – fanatickým,
život – nesmyslným.

STOPY KE KŘÍŽI

SERIÁL 1

V článcích, uvedených tímto nadpisem, chceme uveřejňovat starozákonné obrazy, které mluví a mluví o kříži Pána Ježíše Krista. Myslíme přitom na to, když Pán Ježíš vykládal učenikům na cestě z Jeruzaléma do Emaus z Mojžíšových a prorockých knih, co je napsané o Něm (Lk 24:27). Podobně apoštolum po svém vzkříšení řekl, že se muselo naplnit všechno, co o Něm bylo napsáno v zákoně Mojžíšově, v prorocích i žalmech (Lk 24:44). Ať Duch Boží otevře i nám mysl, abychom rozuměli Písmu.

ODEVY Z KOŽI

„I udělal Hospodin Bůh Adamovi a ženě jeho oděv kožený, a přiděl je...“
(1. Mojžíšova 3:21).

V románu F. Unruha „Nikdy se neztratí“ se hovoří o historii jednoho kříže. Stával kdysi dálno u jedné francouzské silnice nedaleko Verdunu. Pak se kolem něho přehnala válka. Dřevěný obraz ukřížovaného Krista byl poškozen. Pak nastoupil dalekou cestu. Dostal se k obchodníku se starožitnostmi, který jej vystavil ve starém brokátě v krámku. Koupili ho emigranti, kteří v něm viděli pošlapanou lidskou tvář. Pak byl postaven na oltáři jisté katedrály a zahalen kouřem kadidla. Nakonec byl vyhozen mezi palivové dříví.

Ano, tak je tomu s křízem Pána Ježíše Krista. Někteří lidé jej považují za starožitnost, která nemá pro ně praktický význam. Pro jiné je obvyklou církevní nádherou. Mnozí jsou dojati pouze Jeho lidským utrpením. A většina jej zavrhuje. Pro naše spasení je však třeba, abychom došli k biblickému chápání kříže.

1. Kříž a hřichy patří k sobě

První dvě kapitoly Genesis končí velice krásně. „A viděl (Bůh) vše, co učinil, a oj, bylo velmi dobré.“ Uprostřed všech krás se procházel první lidský pár, zářící jako Boží obraz. Ale pak přichází pád. Člověk hřesí. A od této chvíle zmizel všechn jas. Adam se zhorsil sám nad sebou, neboť viděl, že je nahý. Ukryl se před Bohem, ale On ho z jeho úkrytu vytáhl. Adam a Eva byli vykázáni z ráje. Svět začal být takový, jakým je dodnes.

Než však hřisníci byli vyhnáni z ráje, stalo se něco dojemného: Bůh usmrtil zvíře a jeho koží oblékl oba lidi, stojící a třesoucí se před ním plné studu. Toto bezjemné zvíře, které Bůh usmrtil, je nástinem Božího beránka ukřížovaného Pána Ježíše.

Jaký to byl okamžik, když toto zvíře umíralo! Ve stvoření zazněl nárek a sténání. To byla první smrt, první zabití. A tato smrt dokázala strašlivým způsobem, že už není „všechno velmi dobré“.

Když umíral Pán Ježíš, byl v nebeských prostorách rovněž zármutek. Protože On, Syn Boží, je první a jediný z nebeského světa, kdo prošel smrtí.

Při smrti nevinného zvířete, při této první smrti, se stalo jasným, jakou strašnou skutečnost představuje hřich. Kdyby první člověk nebyl padl do hřichu, nemuselo toto zvíře zemřít. A kdybychom my nezhřesili, nemusel by zemřít Boží Syn.

Kříž Pána Ježíše Krista zvěstuje: hřich je ta nejskutečnější skutečnost! Všechny naše hřichy jsou přičinou Kristova kříže.

2. Kříž byl postaven kvůli mně

Kříž Pána Ježíše je to nejhlbší a nejtajuplnější záležitost světových dějin. Je jako tisíceroňásobně spletený uzel, který spojuje ztracený svět s Bohem. Žádný člověk nedokáže zcela odhalit tajemství kříže. Ale pro naši záchrannu stačí i jíž to, když uvěříme a přivlastníme si skutečnost, že Pán Ježíš zemřel na našem místě.

S jakou hlubokou hrůzou Adam a Eva prožívali to, když Bůh zabijel zvíře! Vždyť to byla první smrt. A oba, kteří znali svět před pádem, pochopili, jakou disharmonii ve stvoření představuje smrt. Co asi mohlo Adama napadnout? „Jak je to hrozné! Toto zvíře přece neudělalo nic zlého. Já, já jsem zhřesil. Jediným důvodem, proč muselo zemřít, jsem já. Zemřelo KVŮLI MNĚ!“

Toto KVŮLI MNE stojí vysoko nad smrtí Božího Beránka.

„Já věřím, že té krvě zdroj
i za mne prolit byl...“

Mluvil jsem s jistým mladým člověkem, který mne upozornil: „Já jsem vystoupil z církve...“ Odpověděl jsem: „To je mne úplně jedno. Vim totik, že Pán Ježíš zemřel kvůli Vám.“ Pak začal poslouchat zvěst evangelia.

Jistá matka měla špatný vztah k odrostlému synu. Když padl ve válce, matka byla zoufalá. Stále vzpomínala, jakou mu byla špatnou matkou. „A už to nikdy, nikdy nenačravím“ – volala stále znovu. Jaký to byl okamžik, když jsem jí mohl říci: „Pán Ježíš zemřel za vás.“

Znám mladé muže, kteří se trápí v nečistých svazcích. Jak jim mohu pomoci? Mám říci: „Jen si klidně hřešte dál!“ Mám jim poradit: „Změňte se!“ To přece nedokáže nikdo. Mohu jim však ukázat: „Pán Ježíš zemřel kvůli vám, uchopte se toho!“

Býli jste v horách, které byly zamáleny a najednou se zvedla mlha a před vám se objevily nádherné vrcholky? Tak je to, když padne mlha, obklapující nevěřící srdce a ono uvidí kříž takto: „KVŮLI MNĚ!“ Do takového srdce se rozleje Boží sláva.

3. Bez kříže není oblečení před Bohem

Adam a Eva stáli před Bohem v zahanbení a nahotě. Nemohli nic ukrýt. A tak bude muset hřisník stát před Bohem, kde bude plně odhalen jeho život vnější i vnitřní.

Ale milující Bůh pomohl zahanbenému Adamovi. Stará se jako pečlivý otec o potřebné oblečení. A bere k tomu kůži nevinně zabitého zvířete.

Smrtí Božího Beránka nám Bůh také připravil oblečení, které nás zbavuje hřichu a činí z nás radostné Boží děti. Bible stále opakuje, že našim oděvem má být spravedlnost Pána Ježíše. Kéž by mnoho z nás mohlo říci z Zinzendorfem:

„Kristova krev a spravedlnost
je svatební můj šat a skvost...“

W. B.

Dobrá zvest

(Prísloví 25:25)

V dobe apoštola Pavla boli obyvatelia Atén veľmi žiadostiví hovorí a počúvať vždy niečo nové (Sk 17:21). A tak, ten verný posol Boží, Pavel (Pr 25:13) im hovoril tiež niečo nové – zvestoval im Pána Ježíša Krista a zval ich k pokániu. Niektori sa posmievali, iní povedali: „Vypočujeme fa o tom aj po druhé“ (Sk 17:32).

Pisateľ knihy Prísloví dobrú zvest prirovnáva k studenej čerstvej vode na vyprahlú dušu. Takým občerstvením pre Pavla bola dobrá zvest o vieri a láske veriacich v Tesaloníkach, ktorí prechádzali veľkým súžením (1Te 2:1-5). Aj my by sme boli radi, aby v našich zboroch boli „En-hakkore“, kde by sa dalo napíť do sýta dobré studenej vody (Sd 15:18-19).

V Antiochii uverilo veľa duší v Pána Ježíša, keď im verní Boží poslovia doniesli „radostnú zvest o spasení v Kristu“ (Sk 11:19-21). O tom sa dozvedela aj cirkev v Jeruzaleme, preto bratia vyslali tam osvedčeného Barnabáša, „ktorý keď prišiel a uvidel tú Božiu milosť, zaradoval sa, pretože bol muž dobrý, plný sv. Ducha a vieri. A veľký zástup bol pridaný Pánovi“ v. 22-24).

Stáva sa, že v niektorom zboru nájdeme namiesto „studenej vody čerstvej“ podu „stojaču“, kde pláva hmyz a o zápach nie je nádza. Býva to napríklad tým, že si niektorí nedavia odpustit previnenia, a tak zadržujú Pánovo požehnanie. Ved je napisané: „Hľa, aké dobré a aké milé je to, keď bratia prebývajú jednomyselne spolu. Lebo tam prikázał Hospodin požehnaniu“ (Ž 133).

Pre apoštola Jána bolo „studenu vodou čerstvou“ to, keď počul o veriacich, že chodia v pravde (3) 4).

TRANSPLANTÁCIA STARE' NOVE' VNÚTORNÉHO ČLOVEKA

Transplantácia alebo náhrada jedného orgánu tela druhým, patrí k najmodernejším metódam lekárskej vedy. Užívili nás správy o transplantácii srdca, ktoré robil prof. Barnard, aj o transplantácii ladvín, či iných dôležitých orgánov. Pravda, výsledky nie sú vždy najlepšie, veď sa jedná viac-menej o pokusy. Je však jedna veľmi stará a predsa moderná „transplantácia“, o ktorej čítame v Biblia: „...ak je niekto v Kristovi je novým stvorením; staré pominulo, hľa, všetko je nové“. Tomu sa dá moderne povedať – transplantácia vnútorného človeka. Robia ju tí „Nebeskí Chirurgovia“ – Boh, Pán Ježiš Kristus a svätý Duch. Už bezmála dvadsať rokov. Pozrite sa aspoň stručne, čo sa všetko vymieňa, transplantuje a ako sa to podľa Pisma deje:

1. Nové stvorenie v Kristovi (2K 5:17). Staré pominulo. Inými slovami povedané – staré, choré stvorenie sa v Kristovi vymieňa, transplantuje za nové. Prišiel čas, keď už nemohlo plniť svoje poslanie, dosiahnuť cieľ – priblížiť sa, vrátiť sa do Oticej náruče. Za cenu obeti Božieho Syna, Pána Ježiša Krista na Golgate, vznikla jedinečná možnosť: Nové stvorenie! Nie je to možné bez Krista, ono je výlučne v Kristovi. Len v Nom môže plniť svoje funkcie, dosahovať ciele. Je to nevyhnutná podmienka úspešnej transplantácie, tak ako v matematike: poučka platí vtedy a len vtedy... Táto transplantácia sa týka nie len jednotlivca, ale aj ľudstva vôbec. V tomto versií je zahrnutá tá jedinečná univerzalnosť evanjelia: „Tak Boh miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby každý, kto verí v neho nezahynul, ale mal večný život“ (J 3:16). Teda celé staré stvorenie je v Kristovi možné vymeniť za nové. Je to však len možnosť, nie povinnosť. Tak ako pacient dobrovoľne požiada chirurga o transplantáciu, Boh tiež čaká od starého stvorenia dobrovoľné rozhodnutie pre nové. Z Písma vidíme, že je to možné a z praxe vieme, že je to skutočnosť, existujú nové tvory, noví ľudia, u ktorých ozaj to staré pominulo. Nazývajú sa kresťania, Kristovci a my hovoríme, vyznávame, že patrime k nim. Sme časťami „nového stvorenia v Kristu“. Skôr je nám však úvodný verš zrozumiteľný vo vzťahu k jednotlivovi – „...ak je niekto v Kristu, je novým stvorením...“ – preto sa sústredíme na jednotlivca.

2. Nový (obnovujúci sa) človek (Ko 3:10). Jedná sa o náhradu celého starého človeka za nového v oblasti srdca, mysele, citov, duše a pod. Teda komplexu, ktorý sa nazýva vnútorný človek. Túto transplantáciu apoštol Pavel nazýva obrazne aj „preobliečením“. – „Vyziekli ste starého a obliekli nového, obnovujúceho sa.“ Iste sa dobre pamäťame na túto najvýznamnejšiu operáciu v našom živote, keď sme kľačali na kolenních a v slzách volali: – „Páne odpust, ... Pane d'akujem...“ Vtedy sa z nás stali noví ľudia, ktorých charakterizujú nové veci. Pán nám vymenil aj jednotlivé staré orgány za nové. K tomu sa ešte dostaneme. Ale nie je tu ešte výraz „obnovujúci“? Nuž, z praktickej skúsenosti vieme a sebakriticky vyznávame, že sa pri nás objavujú sprievodné znaky starého „ja“, starého človeka: dokážeme sa nahnevať, uraziť, používať prázdne slová, ohovárať a pod. Sme v ľudskom tele, aj keď to vnútorné je nové a na tejto zemi nikdy nebudem dokonalí. Pán to o nás vie a preto pripomína proces obnovovania nového. V žiadnom prípade nejde o nápravu, rekonštrukciu starého človeka; ten predsa zomrel! Tu a tam sa stáva, že máme lantom alebo naštartovať a pod. Stačí oprava, akoby obnova je všetko celkom nové veci, napr. auto a naraz sa nedajú otvoriť dvere, nedá sa točiť vo-

v poriadku. Aj nás praktický duchovný život potrebuje takéto obnova, posväcanie, očistenie, zdokonaľovanie. Na to máme modlitby, zhromaždenia, napomínania starších a mnohé iné „zariadenia“, ktoré nám darí Pán k dispozícii. Uvedomujeme si: Sme noví ľudia. Aby sme boli vždy skutočne novými, musíme sa neustále obnovovať.

Novy človek je charakteristicky novými vecami:

3. Nové srdce (Ez 18:31). Srdce je centrom života. O transplantácii srdca sme iste počuli. Vieme aj zrejme pochopiť čo to je duchovná „transplantácia srdca“, keď sa to staré kamenné srdce plné sklerózy a nedomykavosti chlopňí nahradza srdcom novým, mäsiatím. Pri tej skutočnej transplantácii sa už spravidla používajú srdcia nie úplne nové. Darca i prijímateľ sú obyčajne dospelí ľudia. No v prípade našej transplantácie akoby nám bolo do hrudi vložené srdce novorođeniatka, nakoľaj úplne nové. S novými túbami, cielmi, novým zmyslom života. Bije v nás stále to nové srdce? Transplantácia sa urobila len raz a teraz záleží od nás, ako mu zabezpečíme stály, pravidelný chod. Vlastne je to vecou toho nebeského chirurga, Pána Ježiša a vecou našej poslušnosti a prispôsobivosti Jeho vedeniu.

4. Nový duch (Ez 18:31). Nový človek musí mať nového ducha. Pre nás je zrozumiteľnejšie povedať, že tú novotu vlastne spôsobil dar svätého Ducha. On vlastne tvorí rámec nového človeka v Kristovi. On pripomína slová Pána Ježiša, On potešuje, On vyučuje. Duchovnosť nášho života sa meria stupňami kontroly, vedenia svätým Duchom. Ak sme nové stvorenia, nech v nás neobmedzene vládne nový duch – Duch svätý!

5. Nová sila (Iz 40:31). Nový človek nemôže byť starý, chorý, malátny, apatický. Nový človek je silný! Obyčajne obdivujeme silu kresťanov z 1. storočia, keď sa nebáli ani pazúrov dravej zveri v arénach a nám je ľahko ísť v dôždi 5 km do zhromaždenia. Vieme sa vyhovárať na slabosti, keď padáme, klesáme a robíme Pánovi i spoluhratom neustále problémy. Musíme si uvedomiť, že slabosť starého človeka bola pri našom obrátení transplantovaná za silu nového človeka. Ale ako poznáme výraz „obnovovanie“, tak treba aj poznať praktický zmysel výrazu „posilňovanie“.

6. Nové zuby (Iz 41:15). Tento výraz je možné postrehnúť z kralického prekladu Pisma. Znie to trochu nezvyklo, ale v duchovnom slova zmysle existuje transplantácia starých, pokazených, boľavých zubov za nové zdravé, biele ako sneh, za ktoré sa nemusíme hanbiť, ale naopak – ukazovať ich pri úsmevoch šťastných tvári nových ľudí. S novými zubami sa dajú lepšie „pohŕyzať“ aj tie najtvrdšie oriešky Božích pravd. Novému človeku v Kristu pristanú len nové zuby!

7. Nový jazyk (Mk 16:17). Apoštol Jakub hovorí o jazyku ako najmenšom úde a predsa koľko vie narobiť zla, akú veľkú horu zapálit. Na túto transplantáciu najčastejšie zabúdame. Pri obrátení nám bol predsa starý jazyk nahradený novým, ktorý neohovára, nehovorí zbytočne, prázdro, neužitočne, podráždene, ale hovorí „dávajúc milosť“ – posluchácom“. Pravda jazyk je dieľňou súčasťou srdca. Je príslovie, veľmi pravdivé – Co na srdci, to na jazyku. Ak je skutočne nové srdce a obnovujúce sa srdce, je aj nový, obnovujúci sa jazyk. Žiaľ, tu býva najviac rozporov. Srdce káže ináč a jazyk hovorí ináč. Nemáme niekedy kombináciu nového srdca a starého jazyka? Skutočne by to mal byť nezmysel. Správne k novému človeku, novému srdcu, patrí len a len nový jazyk!

8. Nové cesto (1K 5:7). Tu a tam počujeme: To je človek z nového cesta. V tomto prípade sa jedná o transplantáciu tej starej matérie fyzickej pre starého človeka za novú, z ktorej má teraz pozostávať nový človek. Trochu sa nám môžu zdáť tieto slová filozofické, ale v Písme je každá vec postavená do polohy možného a praktického. V tomto prípade sa jedná o to, že aj oblasť tela je nová, má byť nová. Pánovi nepatrí len nás duch, srdce, ale aj telo, ktoré má naviac funkciu chrámu svätého Ducha. Teda nový človek v Kristu má aj v tomto umysle nové telo,

„cesto“, ktoré má bezpodmienečne poslúchať nového ducha, prispôsobovať sa tlkotu nového srdca. Aj na tomto poli máme čo obnovovať. Vedľa koľko len počujeme o telesných, kresťanoch, ktorí vyznávajú, že patria Pánovi, ale ináč žijú kludne bez citania Slova Božieho, bez zhromaždenia, pravidelných modlitieb, cítia sa dobre v spoločnosti neveriacich a pod. Nuž, keď nový človek, tak aj z nového „cesta“!

9. Nové meno (Jz 2:17). Nový človek potrebuje nové meno a opačne, k novému menu patrí nový človek. Hovorí sa, že v armáde Napoleóna Bonaparte bol jeden vojak, ktorý mal to isté meno. Bol však známy tým, že sa opíjal, robil výtržnosti prostre hanbu svojmu slávnemu vodcovi. Raz si ho cisár predvolal a povedal mu: „Buď zmeniš svoj život, alebo svoje meno. Ale hanbu mi robiť nebudeš!“ Nie je to aj s nami niekedy podobne? Meno Novák, Nový a život, spôsoby staré v rozpore s menom. Pravda, udeľovanie nových mien sa podľa náslova textu týka budúcnosti. Lenže už aj tu na tejto zemi sa pri obrátení dostávajú nové mená: kresťan, kresťanka – Kristovec. Chodme hodne tohto nového meno!

10. Nová pieseň (Jz 5:9). Je to trochu divné, ale v duchovnom slova zmysle je možná aj takáto transplantácia. Pieseň starého človeka, ktorou vyjadroval náladu, stav starého človeka, bola nahradená piesňou nového človeka v Kristu. Raz ona slávne zazneje nebesiami, ale aj v pozemskom žití patrí do úst nového človeka. Má ona znieť z našich domovov, zhromaždení, z každého prostredia, v ktorom žijú noví ľudia. Nech z nových sŕdc znie po celý nás život nová pieseň chvály a vdakov nášmu nebeskému Pánovi!

To boli niektoré oblasti transplantácie vnútorného človeka alebo výmena starého človeka za nového. Aby to bola transplantácia zdarná, aby nás život bol naozaj nový a nie polonový alebo staronový, je treba sústavné každodenné uvedomovanie si: Som nové stvorenie v Kristovi; staré pominulo, hľa, všetko je nové ...

-jk-

Orášky

- Pri ukvapeném psaní na stroji „přeházeji se“ někdy písmena. Místo tří jmen učedníků Páně se objevila tato jména: PLEVA, ŠAMOT, RÁMEK. Srovnejte písmena podle správného pořadí.
- I tiskařský šotek „přehází“ písmena. Místo čtyř starozákonních proroků bylo vytisknuto: NEDALI, OLEJ, OSMÁ, HUMNA. Srovnejte písmena podle správného pořadí.
- Při vypisování jména sestry Lazarovy došlo k přemístění písmen. Nové slovo vyznělo na jméno dcery Absalonovy. Která jsou to jména?
- Co je potřebnější: TAM BIDLO, nebo
- Pobežíš STO MIL, aneb bude prosit o
- Jistě si žádáš, aby místo ROK OPA té zdobila

-vt

- Pavél, Tomáš, Marek.
- Daniél, Jóel, Amos, Nahum.
- Martá, Tamar.
- Modlitba.
- Milost.
- Pokora.

Rozlústrení:

Stupeň v živote víry

V živote veriaceho človeka môžeme rozoznať tieto stupne:

- Počiatok víry**, spočívajúci v obrátení a znovuzrodení. (J 3:3, 5; SK 5:14; 10:43; 13:39; 15:11; 16:31).
- Vzrast víry**. Po obrátení máme rásť vo viere i v poznani. Náš život má byť hlbší a pevnejší. (Lk 17:5; Sk 14:22; 16:5; 2K 10:15; 2Te 1:3; 1Tm 2:4; 2Pt 3:18; Ju 20).
- Boj víry**. Každý veriaci človek musí bojať a osvedčiť tak svoju vieri (1K 9:25–26; Ef 6:10–18; 1Tm 6:12; 2Tm 4:7–8; Zj 2:7, 11, 17, 26; Zj 3:5, 12, 21).
- Vítazstvo víry**. Mnohí ľudia ztrioskali vo viere. Všetci sme v nebezpečí pádov, ale Pán nám pomáha k novému víťazstvu (Mt 26:41; 2Tm 2:22; Zd 12:1–2).
- Ciel víry**. Ide:
 - o ciel, ktorý Pán už v našom pozemskom živote chce s nami dosiahnuť, (Mt 5:48; 2K 3:18; 4:16; 5:7; Ef 4:13);
 - o konečný ciel v nebeskej sláve (1K 2:9; 2K 5:1; 2Tm 4:7–8; 2Pt 1:11; 1J 3:2; F 3:2; F 3:20–21).

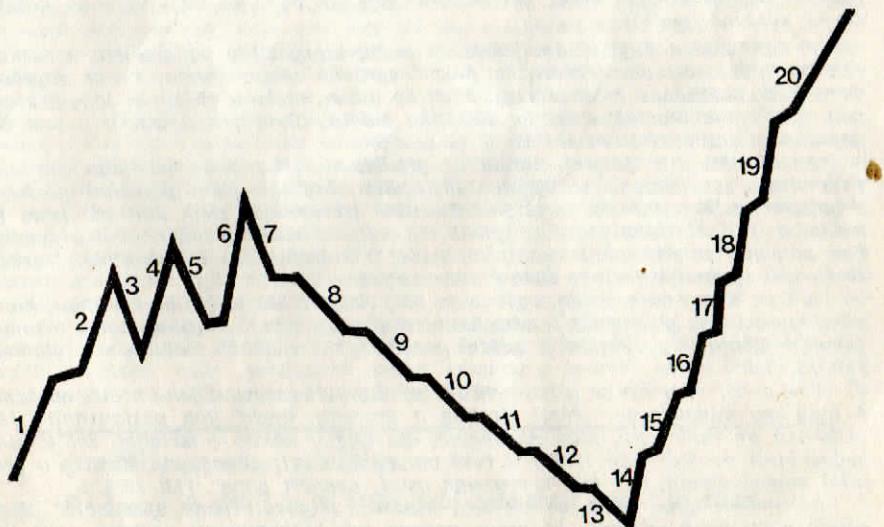
Istý brat cestu vírey apoštola Petra znázornil takto:

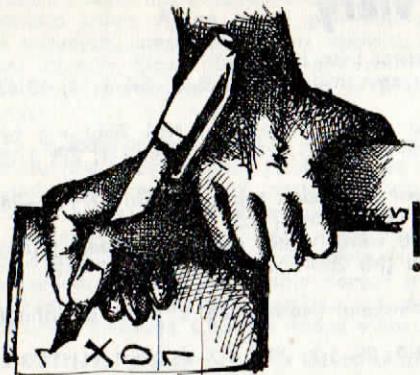
-jos

VRCHOLY A ÚDOLÍ V ŽIVOTĚ APOŠTOLA PETRA

od setkání s Pánem až do Letnic

- Přiveden ke Kristu (J 1:35–42)
- Povolán, aby byl rybářem lidí (Mt 4:18–22, Mk 1:10–19, Lk 5:1–11)
- Selhání víry (Mt 14:24–36)
- Jeho veľké vyznáni (Mt 16:13–20, Mk 8:27–30, Lk 9:18–21, J 6:68–69)
- Nástrojem satana (Mt 16:22–23, Mk 8:32–33)
- Hora promenéni (Mt 17:1–13, Mk 9:2–13, Lk 9:28–36)
- Svěvule (J 13:w–10)
- Vychloubačnosť (Mt 26:33–35)
- Nedostatek modlitby (Mt 26:36–46)
- Bezohlednosť (J 18:10–11)
- Následování zdaleka (Mt 26:58)
- Zapírení Krista (Mt 26:69–73)
- Proklínání (Mt 26:74)
- Kristův pohled na Petra (Lk 22:61)
- Slzy pokání (Mt 26:75, Mk 14:72, Lk 22:62)
- U prázdného hrobu (J 20:12–10)
- Osobní setkání s Pánem (Lk 24:34, 1K 15:5)
- Nove obecenství (J 21:1–22)
- Sestoupení Ducha svätého (Sk 2:1–6)
- Jeho první kázání (Sk 2:14–41)

FALEŠNĚ TIPOVÁNO

V domě je hádka. Jak k ní došlo? Otec a syn se divají na tiket sazky. Nemehou se dohodnout, jak by měli vyplnit tiket. Syn rozumí kopané, jména klubů a významných hráčů jen tak litají pokojem. Otec tomu nerozumí. Ale má svůj „systém“, podle kterého chce vyplnit sázenku. A jak to už bývá — syn vítězí. V neděli večer se rodina dovírá, že nevyhráli nic. Byli by však vyhráli, kdyby sázeli podle návrhu otce. Nastává další hádka. „Je to k zlosti, jestliže tipujeme obráceně“, zní mínění zainteresovaných sousedů. Jistěže je to k zlosti! Ale pořád to ještě není žádná neštěstí! Nezměnitelně velkým neštěstím je, jestliže sázenku našež života vyplníme špatně! Podotýkáme: sázenku našež životu!!!

Mnozí se domnívají, že život je něco zcela jiného než sportka. Správně, je to něco jiného, ale oba mají něco společného: jak u sportky, tak i v našem životě máme různé možnosti! Můžeme vše získat, nebo vše ztratit! Rozdíl je v tom, že máme jen jeden jediný život! Jestliže jsme život špatně prožili, vyplnili jsme tuto sázenku našeho života špatně, tak už nemáme možnost ho napravit! Máme jen jediný život! A to je velmi důležité. Proto Bible má pro nás nesmírnou cenu. Otvírá nám oči, jak bychom měli sázenku našeho života správně vyplnit.

V Bibli čteme kupříkladu o jednom muži, který žil v bohatství a v rozkoši (Lk 16:19-31). By přesvědčen, že použil správně svého života, že si dopřával co nejvíce radovánek a rozptýlení. Smál se lidem, kteří si „hloupě“ lámalí hlavu nad tím, co je vlastně smyslem lidského života. Chtěl jen užívat a v tom byl nepřekonatelný mistr! Požívač na slovo uzatý!

A jednoho dne zemřel. Umím si představit, jaké bylo asi jeho umírání! Vzpomínám na jednoho zraněného důstojníka, kterého jsem pomáhal přenášet z bojiště na Ukrajině do auta. Na obvazích již nedoježděl živý. Zatímco jsme ho nakládali do sanitního vozidla, zpíval si svoji obliběnou písni o víně a ženách. Tak podobně si přestavují i umírání muže, o kterém nám mluví Bible. Myslete, že tipoval správně? Na jeho životní sázence stálo „Užít“!

A Boží Slovo nám o něm vypravuje dál, vždyť Bible je jedinou kníhou, která nám vypráví, jak pokračuje životní historie po smrti! A tak si čteme o tomto „umělci života“: „...Potom v pekle pozdvíví oči svých! Mučit se v plamenech! (Lk 16:23)!

Pak v říši mrtvých se přimlouvá za to, aby byli varováni jeho bratří na zemi. A bylo mu odpovězeno: „Mají Mojžíše a proroky, necht jich poslouchají“ (Lk 16:29). A on řekl: „Ne, otče Abrahame, ale kdyby někdo z mrtvých šel k nim, budou činit pokání“ (Lk 16:30). I řekl mu (Abraham): „Ponevadž Mojžíše a proroky neposlouchají, buď kdo z mrtvých vstal, neuverí jemu“ (Lk 16:31).

Rozumíme nyní, proč je důležitá otázka: „Tipovali jsme správně?“ Snad někdo rozzlobeně odpoví: „Já přece nejsem tak lehkomyslný požíváč, jako ten

muž z Bible. Konám svoji povinnost. Smyslem mého života byla vždy jen práce!“
Na to odpovídám: „To je také řešně tipováno!“ Neb-v Bibli stojí napsáno,
že smyslem života je: „Hledat Hospodina, pokud může být nalezen“ (Iz 55:6).
O správném a špatném vyplnění „sázenky života“ nám Písma říká takto:
„Kdož má Syna (Božího), má život, kdo nemá Syna Božího, život a nemá“
(Iz 5:12)!“

Dobře si rozmysleme, jak se zachováme! Nezapomeňme však na jedno:
MÁME JEN JEDINÝ ŽIVOT! připr.: -stu

Jedno srdce, jedna duša

Aké krásne je svedectvo o prvotnej cirkvi (Sk 4:32). A predsa aj to boli ľudia poddaní biedam ako my dnes. Predchutní láskou Pána Ježiša tvorili jednotu, boli „jedno srdce a jedna duša“.

Tak by tomu malo byť aj dnes medzi nami. V zbere i v každej kresťanskej rodine a v blízkom príbuzenstve. Ne-mala by chýbať predovšetkým láska, ale aj otvorenosť a úprimnosť, vzájomné porozumenie, úcta jeden k druhému, vzájomná dôvera. To dovedna vytvára harmoniu a dáva predpoklad dobrého spolužívania. Výsledkom je zhoda a jednomyselnosť.

Iste nič nového neprinášam, ak poviem, že toto by malo byť celkom prirodzeným javom v kresťanskom spolu-nažívaní. Ale sme schopní to uskutočňovať? Môžeme žiť tak ako veriaci prvotnej cirkvi? Nie sú medzi nami nařušené medziludské vzťahy? Nemyslime si, že na všetko stačíme sami, ničoho a nikoho už nepotrebujeme a všetko je u nás v najväčšom poriadku?

„S čistým si čistý a s prevráteným si prevrátený“ (2S 22:27). Berme vážne Božie rady a chodme v úprimnosti pred Nim. On je schopný VŠETKO v našom živote zmeniť k dobrému. K tomu, aby tak mohol urobiť, potrebuje nás. Naše čenie a ochotné srdce žiť podľa Jeho pokynov. Začnime od seba. Ja, ty, my všetci a Pán splní naše túžby nad očakávanie a budeme jedno srdce a jedna duša.

◆ Nikdy se neboj své Bible.

◆ Země je oltář, ty jsi kněz, tvůj celý život nechť je obětí.

výklad podobenstiev

PODOBENSTVO O KVASE

Podobne ako podobenstvo o horčičnom semení sa aj toto podobenstvo o kvase vykľadá rozdielne.

Výklad A (pozitívny)

Výklad A (pozitívny)
Žena vzala tri merice múky, to vtedy predstavovalo asi 36 litrov, čo je pomerne veľké množstvo, múky. Ani to nás zvlášť neprekvaipuje, pretože ešte kedy si u nás sa v sedliackej domácnosti z takého množstva múky zarábalo na chleby, ktoré sú v domácej peci upiekli. Či už pre malé, alebo veľké množstvo múky je potrebný kvas, aby cesto nakvásilo a z neho sa mohol prípraviť chlieb. V pomere k múke stačí kvasu málo. Z malého semena veľký strom, z malého kvasu veľký účinok. Malý začiatok, nepatrny, ale veľký výsledok! Je to div, keď málo kvasu pôsobí zmenou vo veľkom množstve múky, div vychádzajúci z Bozej múdrosti, ktorú dokazuje vo svojom tvorení.

Už Starý zákon nám vyjadruje to, čo je v tomto podobenstve skryté. Z jedného muža – Abraháma – vyšiel veľký národ, skrzes ktorého Pán Boh požehnal celému ľudskému pokoleniu. Abrahám sa stal duchovným otcom všetkých veriacich.

Podobne Dávid a nie mocný Saul sa stal jedným z najväčších kráľov izraelského národa. On, pastier, veľkosťou postavy nepatrny, stal sa nesmierne mocným svojou múdrostou, vzhľahom k Bohu, tedy vnútorným obsahom.

Podobenstvo o horčičnom zrne a pôsobení kvasu v ceste nám hovorí tiež o Panu Ježišovi, narodenom v betlehemskej jasliach. Aký nepatrny začiatok, v akej chudobe sa narodil a žil, nemal "kde by hlavu sklonil"! On bol ako „jedno z najmenších semien“ a predsa stal sa jedinečným svojou vnútornou silou. Nieto iného, narodeného na tejto zemi, ktorý by bol Jemu podobný! Aký nepatrny bol Jeho vplyv, začiatok Božieho kráľovstva. Veď za tri roky Jeho činnosti zostalo iba jedenásť učeníkov verejných a niekoľko učeníkov tajných. Musel zaplakať nad Jeruzalemom i ďalšími mestami, ktoré Ho neprijali. A predsa! Tento počiatok, Jeho život v učenikoch, začal pôsobiť. A do našich čias už zasiahol celý svet. Evanjelium je hľadané všetkým nárom. Nešíri sa vonkajším prejavom, mocou, leskom slávy, bohatstvom, ale pôsobí vo vnútri, v ľudských srdciach a stále je nepatrné. Tam, kde sa kresťania uchýlili k používaniu vonkajších prostriedkov pre šírenie nebeského kráľovstva, znamenalo to úpadok. Pán Boh sa k takej práci nemohol a nemôže priznať. Preto aj v tejto dobe, kde dochádza k prebudneniu, vyberajú si znovuzrodení ľudia miesta jednoduché, bez vonkajšej nádhery, aby tam chválili svojho Pána. Často nedbajú ani na svoj zočiňačok, srdce chcú mať čisté pre obecenstvo s Pánom. Rozumieme tomu ako protest proti životu kresťanov navonok uhladených, ale v srdci prázdnych, ktorí majú len tvárnosť pobožnosti. Predsa však nie je dobrý extrém v žiadnom smere. Nemusíme vyhľadávať „stodoly“ k spoločnému schádzaniu, ani chodiť neoholení a so špinavou košelou, len aby sme tak ukázali, že nám ide o vnútorný život a nie o vonkajší prejav. Niekoľko si dokonca natoľko potrí na svoju „duchovnosť“, že chodi peši miesto vlakom alebo autobusom, len aby sa nepoškvrial „svetom“. Nie tak. Poznáme aj duchovnú pýchu v zápornej oblasti, keď je niekto pýšny na to, aký je „malý“, „nehodný“, „ponížený“. Robí tak preto, aby na seba upozornil, aby sa aspoň v niečom od druhých líšil a tak vlastne rovnako hreší, ako ten, ktorý je pýšny na svoje vzdelanie, rozum, dary, postavenie, na svoju prácu apod.

Ked' začne pôsobit život Pána Ježiša v znovuzrodenom človekovi, dochádza k zásadnému obratu v celom jeho živote. Postupne je „nakvašené celé cesto“, tri mierky, a mohli by sme si to aplikovať, že sa jedná o telo, dušu aj ducha človeka (nie je to výklad 3 meríć v podobenstve). Na našom tele musí byť poznat Božie pôsobenie. Už nechodomí tam, kde pred obrátením, naša reč sa zmenila, oči sa nedivajú na všetko, ucho nechce počúvať zlé reči. Aj v duši dojde k obratu. Človek žije striedme, nepodlieha žiadostiam tela, má iné túžby. A v duchu sa odo-

hrávajú zmeny najčastejšie. Duch Boží k násmu duchu hovorí, že sme Božími deťmi, vyučuje nás Božím pravdám, napomína nás, vedie nás k modlitbám.

V tomto zmysle sa podobenstvo Pána Ježiša malo stať povzbudením učeníkov, aby sa nedali odraziť malým počiatkom Božieho kráľovstva, ale verne slúžili Pánovi v nádeji na slávny koniec. Pripomeňme si, čo robili učeníci po ukrižovaní Pánom a skúmesi predstaviť, že by si vtedy pripomenuli i toto podobenstvo. Aký by bol výsledok?

Výklad B (negatívny)

Medzi našimi bratmi doma i v zahraničí je používaný iný výklad. Vychádza sa z toho, že kvas je v Božom slove vždy použitý ako symbol skazenosti. V 2M 12:14-28 čítame o sviatku nekvasených chlebov na pamiatku Veľkej noci, kedy nielen že za 7 dní nesmeli jesť nič kvaseného, ale ani vo svojich príbytkoch nesmeli mať kvas. Tiež obilná obet Hospodinovi mala byť z nekvaseného cesta (3M 2:11). V Novom zákone čítame o tom, ako Pán Ježiš vystriha učeníkov pred „kvasom farizeov a saduceov“ (Mt 16:6) a apoštol Pavel píše Korinťanom, aby vyčistili starý kvas a svätili nenakvasení, v čistote a pravde (1K 5:6-8).

Preto kvas v podobenstve Pána Ježiša znamená, že proces kvasenia je zlý. Tam, kde preniklo evanjelium, objavilo sa tiež i bludné učenie. Dnes je dokonca celé cesto už nakvazené. Všade sa dostáva zlo, do životov jednotlivcov, rodín, zborov. Kresťanstvo ako celok neodolalo náporu zla. Uchýliло sa od čistého, zdravého učenia Božieho Slova. Svedomie ľudí sa stalo pre prijímanie Slova otopené a nepriístupné. Pre všetkých, ktorí chcú zostávať v učení apoštolskom bez formálnosti, platí Pavlova výzva k vyčisteniu, alebo odstráneniu kvasu zo svojho života.

V podobenstve je spomínaná žena. Je to prírodené, lebo miesíť cesto – to bola práca žien. Pri podrobnom výklade jednotlivých detailov podobenstva niekto v tom vidí obraz na Jezábel' z dopisu sboru v Tyatire (Jz 2:20), ktorá učila a zvádzala veriacich ľudí, aby obetovali modlám. Jej činnosť bola porušením toho, čo apoštol Pavel hovorí o službe Slovom sestier v zhromaždení (1K 14:34; 1Tm 2:12). Pripomína nám to tiež koniec „ženy“ v Zjavení, 17. kapitole.

Pokial sa týka 3 mierok múky, podobné množstvo nachádzame v 1M 18:6, kde Sára malu urobiť koláče z troch mierok jemnej bielej múky pre uvítanie a pohostenie nebeských hostí. Táto biela múka je symbolom osoby a diela Pána Ježiša, ktorý ako písničné zrno bol položený do zeme, aby svojou smrťou priniesol veľký úžitok (J 12:4). On sa stal chlebom života pre minohých.

Záver

Závery oboch výkladov sú správne, overené historiou. Božie kráľovstvo je skutočne podobné tomu opakujúcemu sa príbehu, keď žena alebo pekár pridá do cesta kvas, aby z neho mohol upiecť chlieb či koláče. Počiatok Božieho diela po celú história človeka je malý, ale rozrástá sa do veľkých rozmerov. To platí ako o srdci jednotlivca, tak i o celom hnúti. Tiež je pravdou, že tam, kde sa rozsieva dobré semeno, nepriateľ sa snaží nasiat kúkola, satan chce Božie dielo udusiť. Falošní proroci povstávali ešte za čias apoštolov a kazili prácu Pánovu tak ako dnes. K obom výkladom môže byť mnoho pripomienok. K prvému je vážnym argumentom, že nikde v Božom Slove sa priamo nehovorí o tom, ako dobrá vec rýchle preniká všetko. Naopak, spravodlivosť sa musí veľmi tvrde prebijať, naráža všade na odpor, nešíri sa rýchle do okolia ako kvas v ceste. Ale hriech áno! Málo zlého, ale veľmi rýchlo zachváti celok. Malý klam, malý hnev, ale môže spôsobiť veľký „požiar“. Stačí roztržka medzi dvomi bratmi a rýchlo sa prenesie do celého zboru a môže dojsť k rozdeleniu bratov a mnogým ťažkostiam.

Na druhej strane sa namieta, že kvas bol pripravený v obeti pre Hospodina (3M 7), že vlastne kvas dodáva chlebu chuť. Preto nemusí predstavovať len zlé.

Pokiaľ si z podobenstva Pána Ježiša chceme vziať poučenie my sami, majú nám oba výklady čo povedať. Ak však chceme vyložiť, čo Pán Ježiš mienil, ked svojim učeníkom vykladal toto podobenstvo, potom musíme iba v pokore zakrývať svoje ústa a ticho odpovedať: nevieme. Pretože Božie Slovo je určené i nám, potom nie je tak dôležité sptyvať, čo Pán Ježiš chcel povedať svojim učeníkom, ale čo On chce týmto Jeho slovom povedať nám dnes, žijúcim Jeho nasledovníkom v 20. storočí.

ENOCH PROROK NAŠICH DN

Boh uskutočňuje svoje plány tiež skrze ľudi, ktorí veria a činia Jeho vôle. Na to netreba množstvo ľudu, stačí aj jednotlivec.

Na začiatku ľudských dejín povolal jedného človeku, aby založil Enoch, siedmy od Adama bol prvým prorokom, ktorý zvestoval viťazstvo nad bezbožnosťou vtedajšieho sveta. Jeho prorocký výhľad presahuje tisícročia, až po príchod Pána s cirkvou poslednému súdu.

Enoch znamená "Posvátený". Bol pre Boha oddelený a rovnaký čo On hovorí. Biblia o Enochovi hovorí veľmi stručne, ale jeho postoj a úloha sú ľasné známkami proroka, skzre ktorého môže Boh hovoriť. Sú to:

- jasnými známkami proroka, ... „Chodil s Bohom“ (1M 5:22-24).
 1. Život... „Chodil s Bohom“ (1M 5:22-24).
 2. Posolstvo.... „Hľa prišiel Pán“ (Ju 14-15).
 3. Vytrhnutie... „Vierou bol Enoch prenesený...“ (Žd 11:5).

1. Život Enochov je popísaný veľmi stručne (1M 5:2-24). Zl 360 rokov po
merne dlhý život v porovnaní s naším. Písmo o nom spomína len jedno, to najdôležitejšie: „**Chodil s Bohom**“. Bola to zvláštna dvojica, Enoch a Boh –
hriešny človek a svätý Boh. Z toho spojenia vzniká nový život. Enochove vonkajšie
chodenie s Bohom a hlboké vnútorné stmenenie s Ním vytvorila krásne harmonické
obecenstvo. Prorok Amos 3:3 to vyjadruje takto: „Ci azda pôjdú dvaja bez toho,
že by sa zhodli?“ Enoch chodil s Bohom! Táto krátka veta je presýtená teplom,
lásky a radostou Božou nad človekom, ktorý je s Ním spojený celým srdcom. „Lebo
pred svojím prenesením dostať svedectvo, že sa lúbil Bohu“ (Žd 11:5). Prečo sa
život Enochov lúbil Bohu? Bol Božím miláčikom, alebo bol bez hriechu? Iste nie!
Aj on mal hriešnu prirodzenosť, ktorá sa vo svojej podstate protivila Bohu a Jeho
večiam. Ale toto záporné „**NIE**“ bolo vierou premáhané a prehodnotené na kladné
„**ANO**“. Tajomstvo jeho života bola viera – všetkemu verí, čo hovorí Boh. Toto
tajomstvo – viera – zlomilo pravidlo 5. kapitoly 1M. Šesťkrát sa v nej opakuje slovo
„a zomrel“, ale u Enocha nastala výnimka, „lebo ho vzal Boh“. Enoch bol siedmy
od Adama, a vidíme, ako smrť nemohla vítať nad sedmičkou, lebo ho Boh urobil
znamením svojho slávneho víťazstva nad mocou smrti. Ked pátrame po tajomstve
takého víťazstva nad smrťou, tu nájdeme odpoveď, „**skrze vieri!**“ Viera mu
n nebola darovaná k tomu, aby polepšoval svet, ale aby chodil s Bohom.

Co je to viera?

Čo je to viera? „Viera je podstatou toho, na čo sa človek nadeje, presvedčením o veciach, ktoré sa nevidia“ (Žd 11:1). Vierou si privlastňujeme to, čo hovorí Slovo Božie. Enoch si privlastnil a realizoval to, čo hovoril Boh, a preto vládal ľuďom cestou Božou. Nadzviačkom pretrhnuté obecenstvo s Bohom.

My vieme viac ako jedno zasľúbenie o spasení, Starý a Nový zákon nám zvestuje výkúpenie skrze Pána Ježiša, Máme Pána Ježiša, osobne, ktorý dal samého seba na križ, aby odstránil všetko, čo ležalo medzi svätým Bohom a nami. Preto vyznávame: "A naše obecenstvo je s Otcom a jeho Synom Ježišom Kristom" (I J 1:3).

Žiť v obecnenstve s Bohom je veľká vec. Ved' doba, v ktorej žijeme, je veľmi vážna. Ľudia sa ženú za mamonom, po zábavách, po jedeni a pití. Hriech si sadob za stôl a umením je žiť svätý život. Snáď povieš: „Enochovi bolo ľahšie žiť svätý život ako nám“. Pozrime sa teda, ako to vyzeralo za čias Enochových.

Pred Enochom žili tri generácie pred potopou, bol prapradedom Noachovým. Bola to doba, keď hriech bol zrejmy k súdu. Enoch pomenoval prvorodeného syna Matuza alebo. Zil 969 rokov, bol najstarším človekom na zemi. Význam mena je: Muž strely, Muž s vrhacou streľou, Smrtiaci šíp, alebo Keď zomrie, potom to príde. Enoch chcel tým prorocky vyjadriť blížiace sa svetové nebezpečie. Čo má prísť? Súd — smrť, tak rýchlo ako letiaci smrtiaci šíp. Naplnilo sa, Matuzalem zomrel, prišla potopa, (ten smrtiaci šíp) a pomrelo celé ľudstvo, s výnimkou tých, čo boli v korábe.

Apaštol Júda opisuje tento čas ako bezbožný. Ľudia mali bezbožné obcovanie, skutky a reči. Aká to hrozná atmosféra, v ktorej žil Enoch. Napriek týmto nepriaznivým podmienkam, realizoval Boží život, bol celkom iný ako ostatní. Stál osamotený oproti obrovskej väčšine. Nemlčal, hovoril všade všetkym o Bohu a o súde, i keď to bolo životu nebezpečné. Bol kazateľom na púšti. Vystupoval s veľkou odvahou a vykonával úlohu, ktorou bol poverený od Boha.

2. Posolstvo:

Úlohou Enocha bolo zvestovať súd svojmu pokoleniu. Ľudia všeobecne neradi poslúchajú slová, ktoré ich vyrušia z hriešneho pokoja, rôznych zábav a zmyselnej rozkoše. Nie je vitaný prorok, čo káže pokánie a súd. Enoch zostal verný svojmu poslaniu a ohlasuje: „Hľa, prišiel Pán... učinit súd proti všetkým a náležite skrátať všetkých ich bezbožníkov!“ (Ju 14-15). So svojím poslalom pravdepodobne neuspel, lebo sa nič nezmenilo na stave a výsledku. Slovo súdu a pokánia ešte vzäčšilo vinu prítomnej generácie. Ale Enoch bol poslušný, lebo „chadol s Bohom“ a Boh skrzesi neho mocne pôsobil. Enoch bol prorokom, ktorý videl d'aleko za hranice svojej doby, až po nás. Dnes, teraz nám hovorí o príchode Pánovom. Hľa prišiel Pán... To sa ešte nenaplnilo. Zostáva Slovo pre nás i pre blízku budúcnosť. Hovorí o príchode Pánovom „so svojimi“ k poslednému súdu. Maran atha! (1K 16:22). Enoch je prvým prorokom „Maran atha“, ktorý má nám dnes čo povedať. Dozrel hriech k súdu. Dnes vidíme tie isté znaky, ako za čias potopky.

Rozmnožovanie hriechu má stúpajúcu tendenciu. Vtedy pred potopou Boh poviedal: človek sa nenechá kázníť od môjho Ducha, „je telo“ (1M 6:3). Pán Ježiš hovorí: „Ako bolo vo dňoch Noeho, tak bude aj vo dňoch Syna človeka, jedli, pili, vydávali sa a ženili sa až do toho dňa, ktorého vošiel Noe do korábu, a prišla potopa a zahubila všetkých“ (Lk 17:26-27). Totožné skutky zasluhujú tie isté Božie súdy. Týmto je Enochovo posolstvo proroctvom i pre nás. Boží súd je blízko. Apoštol Peter hovorí: „... pre ktorého to bezbožnosti vtedajší svet zatopený vodou zahynul. A terajšie nebesia i zem sú odložené tým istým slovom a opatrujú sa pre oheň v deň súdu a zatratenia bezbožných ľudí“ (2Pt 3:6-7)!

Boh očisťuje trojakým spôsobom

1. Očisťuje skrzes druhého krvána Ježiša Krista tých, čo uverili v Noho.
 2. Očistí v súde skrzes vodu ako za potopy.
 3. Očistí v súde skrzes oheň, ako to bude za Jeho príchodu.

Ked' to vieme, nesieme veľkú zodpovednosť za zverenú nám úlohu pre našu generáciu. Cirkev Pánova je na zemi ešte preto, aby slúžila všetkým ľuďom k viere a ku pokániu. Pavol zvestoval posolstvo v centre pohanstva v Aténach, ktoré musí byť aj naším vzorom posolstva k nášmu národu. „Boh tedy prehliadol časy nevedomosti, ale teraz zvestuje ľuďom všade, aby činili pokánie... pretože ustanovil deň, v ktorom bude súdит celý svet v spravedlivosti v osobe muža, ktorého určil na to, a podáva všetkým ľuďom vieru, vzkriesiac ho z mŕtvych“ (Sk 17:30-31). Pán Ježiš príde skoro ako sudca a panovník. Postup Jeho prichodu je tento: Najprv príde do oblakov, aby privital svoju víťaziacu cirkev a odviedol si ju do svojej slávy. Potom zase príde zo „svojimi svätými“ – cirkvou, aby zaujal kráľovstvo. Enoch je prvým prorokom, ktorý skrzb vlastnú skúsenosť stáva sa prorokom a typom cirkev pre budúcnosť. Enochovo vytrhnutie je dejinnou udalosťou v minulosti, aby nám svätý Duch odkryl dejinnú udalosť v budúcnosti a uistil nás o našom vychvátení k Nemu.

3. Vytrhnutie:

Pretože Enoch viedol svätý Boží život, Duch svätý v Starom i Novom zákone zaznamenáva o jeho vytrhnutí toto: „...nebolo ho, lebo ho vzal Boh“ (1M 5:24), Vierou bol Enoch prenesený, aby nevidel smrti. A nenašli ho, pretože ho prenesol Boh“ (Žd 11:5). Pre Enocha prichystal Boh veľké prekvapenie. Nevidel smrti, neboli pocrovaný. V atomickej rýchlosťi zažil premenenie a vykúpenie svojho tela. Boh ho vzal z tohto sveta. V tejto udalosti máme krásny predobraz na vychvátanie cirkvi Pánovej. Co Boh vykonal na jednom človeku, ktorý veril Bohu, to urobí Boh vo veľkej hodine ziarenia sa Pána Ježiša na všetkých údoch cirkvi, ktorá je ešte na zemi.

Boh je Bohom poriadku a preto zase poradie. Veriaci mŕtvi v určenej hodine vstanú v oslávenom tele najprv. Potom veriaci žijúci budú v atomickej rýchlosťi premenení a vychvátení v ústretu Pánovi do povetria (1Te 4:13-18; 1K 15:51-56). O veriacich živých, čo budú prežívať tento slávny akt, môže sa povedať: Boh ich vzal, nevideli smrť, nebolo ich viac vidieť, neboli pochováni. Bude to ich najväčší zážitok o prekvapenie života, ktoré pre nich pripravil Pán. Bude niekto z nás v tomto záštupe? Môže to byť,

Znamenia Pána Ježiša Krista sa ukazujú veľmi zjavne, nemáme dôvody o Jeho príchode pochybovať. On príde a nebude meškať a premení telo nášho poníženia do súpodobného tela Jeho slávy. Enoch čakal 300 rokov. Hľa prišiel Pán... niet dôležitejšieho svedectva pre cirkev Páновu. Množstvo anjelov bude okolo Pána, ale „jeho svätí“ budú po Jeho boku a ‚prídu spolu s Ním, aby súdili svet‘. „...či neviete, že svätí budú súdiť svet?... Ci neviete, že budeme súdiť ‚anjelov‘“ (1K 6:2-3)? Sú to zasľúbenia, ktoré sa nás veľmi dotýkajú. Je to Slovo Božie pre nás dnes. Máme takú vieru, ktorou si Božie Slovo prívlastníme a upotrebité ‚ako platnú mincu? Je vychvátenie cirkvi pre nás taká skutočnosť, že podľa nej upravujeme svoj život? Zmenilo sa naše jednanie a myšlenie, lebo sa chystáme na panovanie a súdenie s Pánom Ježišom Kristom? Pán Ježiš povedal: „Teda budeťte, lebo neviete v ktorú hodinu a v ktorý deň príde vás Pán“ (Mt 24:42). V zlomku sekundy bude zjavený rozdiel medzi veriacim a neveriacim človekom. A tento rozdiel bude rozhodujúcim. Pán Ježiš to ukazuje obrazne. „Hovorím vám, že tej noci budú dvaja na ‚posteli; jeden bude vzatý a druhý zanechaný. Dve budú spolu mliet; jedna bude vzatá a druhá zanechaná“ (Lk 17:34-35).“

Enoch ako prorok dnes hovorí k tebe o živote a budúcnosti. Pocuj Slovo Božie, ktoré je na teba adresované. Prvlastní si ho a povedz: Hľa' prišiel Pán do môjho srdca! Nech ti je táto 'ponuka takou radostou, ako sa raduje nevesta, keď počuje zvest, že prichádza jej ženich. Maran atha, nás' Pán celkom este príde! Snád este dnes!

K článkům:

To čiňte na moju pamiatku

10. ČÍKU NA K

Odpověď A: Není pochyb o tom, že Pán Ježíš při „pesahu“ (pojdání velikonočního beránka) měl nekvašený chléb a když mluvil: „Vezměte, jezte“ (Mt 26:26), jednalo se o chléb nekvašený. Zdá u poslední večeře bylo nekvašené víno, to je otázka jiná.

Dnes však tyto otázky nemají pro nás žádného významu, protože slavnost večeře Páně není pro nás stozákonním obrazem. Při pesahu musel být nekvašený chléb, ale večeře Páně není pesahem! Ten nalezel době obrazů (stínů) budoucích věcí, ale ne církvi Boží. Po nás je důležité, abychom jak po celý život, tak i při slavnosti památky našeho Pána „nehodovali v kvasu starém, ani v kvasu zlosti a nešlechetnosti, ale v přesných upřímnosti a pravdy“ (1K 5:8). Budeme-li takovými nalezení při stolu Páně, pak uskutečňujeme to, čeho byl nekvašený chléb ve SZ symbolem.

Písmo nic nemluví o kvašeném nebo nekvašeném chlebu a víně ve vztahu k ve-

čerí Páně. Mnozí podle známého místa v 1K 11:20-26 se domnívají, že tito věřící používali kvašené víno (to způsobuje opilost), Jestliže tedy Písmo mluví jen o chlebu a o plodu vinného kořene, pak nemáme práva k němu něco přidávat nebo se dokonce vracet ke stínu starozákonného pesahu. Nemusíme obstarávat tentýž chléb a totéž víno, které měl Pán Ježíš v onu hodinu ve výchinném sále. Nemusí nás zne-
pokojovat více chlebů či kalichů (při větší účasti věřících na shromáždění) u památky
Páně. Jinak by to vedlo ke sporům, k vyvyšování nad Písmo a to odvádí srdce od
duchovního významu večeře a od Něho, který je předmětem i obsahem večeře Páně.
Chtějme se dát i v těchto věcech varovat skrze Ducha a Slova: „Protož žádný vás
nesudť pro pokrm nebo pro nápoj, nebo když nezachováváte výroční svátky, novoluní a
soboty. Toto všechno je přece jenom stín věcí budoucích, kdežto ta skutečnost je
tělo Kristovo“ (Ko 2:16-17).

Odpověď B:

Pán Ježíš při ustanovení své památky vzal nekvašený chléb. Jiného chleba v té chvíli nebylo po ruce a Písmo nám ukazuje při různých příležitostech, že Bůh přijímá to, co zde právě je (srovnej 2K 4:2; Mk 8:5; Sd 15:15; J 2:15, Mt 22:19). Pokud bychom z toho vyvozovali, že i dnes jsme povinni jísti u večeře Páně z nekvašeného chleba, pak bychom měli stejnou povinnost slavit pesah před večeří Páně. Ale snad k takovému závěru nedospěje žádný věřící!

Otázka: Proč Písmo mluví ve Skutčích ap. o „lámání chleba“ a ne také o „piti kalicha?“

Odpověď:

Mám za to, že úkon „lámání chleba“ nejlépe vyjadřoval obecenství vykoupených (sr. 1K 10:17 s veršem 16!). A Pán byl poznán učedníky právě svým zvláštním způsobem lámání chleba (Lk 24:30, 35), takže mluvit o lámání chleba bylo známější a důvěrnější. A tak je tomu podnes.

Otázka: Neměl by chléb a kalich při památce Páně kolovat tak dlouho, až je všechno spotřebováno?

Odpověď:

Je mnoho věřících, kteří se dívají na pesah jako na předobraz večeře Páně a dovozují, že obojí je památným svátkem a je tudíž třeba považovat je za sobě rovné. Z tohoto mylného řazení obou památek na stejnou úroveň ie lidu izraelskému bráno to, co jedině jemu patří a současně snižováno to, co je dáno jedině církvi! Při pesahu skutečně nesmělo z oběti nic zbyt. Chléb a kalich při památce Páně však není totéž, co beránek při slavnosti pesah. Vždyť je napsáno: „Neboť náš velikonoční beránek – Kristus – je už obětován“ (1K 5:7). Máme tedy i my beránka, skrze jehož krev jsme přikrveni a ochráněni od hněvu Božího. Soud nás míří (to je význam pesahu). On byl obětován cele, nic nezbylo k vykonání. V Něm byl tedy obraz naplněn – uzavřen. My nyní nejmíme chléb a nepjemejme z kalicha jako pokrčování jídla u slavnosti pesah, proto ani netrváme na tom, aby z chleba a vína v kalichu u památky Páně nic nezbylo. Na druhé straně však třeba připomenout, že z chleba se má ulomit kousek a ne pouze sbírat drobty. Věřící by měli při kolování chleba pamatovat nato, aby i tímto způsobem prokázali účast na jednom chlebe (1K 10:17), (na stůl by se měl vrátit jen zbytek chleba a ne jeho větší část).

Slavnost večere Páně je svatá, vznesená, ale současně prostá. Jakýkoliv zákonický dodatek k tomuto jednoduchému duchovnímu svátku, jak jsme o něm poučováni skrze Ducha v 1K 11 kap.; každý požadavek sahající nad Písma, každé zvláštní ustanovení v titulu „formální přesnosti“ smazává iasnou vůli Pánonu a spočívá v hříšné přirozenosti člověka, který chce něco, co Bůh nenařizuje, aby se tím stal „něčím“. Záladné a úskočné je srdce člověka. Odstraňujme proto kvas pýchy z našich srdc!

Co by nás mělo hluboce zarmucovat, je skutečnost, že mnoho věřících pamětnou večeří Jeho lásky sotva kdy slaví, a když, tak ne podle Jeho slova, ale společně s nevěřícími. Dále to, že jiní, kteří chtějí Jeho památku slavit podle Jeho slova, pro nepatrné, ryze formální věci se navzájem tříští a dokonce pro tuto pozehnanou věc jeden druhému brání v jejím konání. Ach, kéž by tak nezůstalo vzhledem k Jeho blízkému příchodu! **On přijde brzy!** Nezapomínejme na to, když jíme z chleba a pijeme z kalicha na Jeho památku.

Méně známé zvláštnosti o Bibli

Velmi zajímavé údaje o sestavě Písma zjistili znalci hebrejského Starého zákona a vypočítali, že je v něm obsaženo:
na 3 538 493 nebo 3 566 480 písmen a z těch
utvářeno asi 773 662 slov.

Uvedené počty kolísají vlivem čtení různých překladů. Písmo bylo původně psáno literami těsně za sebou bez uvedení začátku slov a všechna velkými písmeny. Jak je známo, četlo se zprava doleva. Hebrejská slova se skládala z pouhých souhlásek bez znamének nad písmeny a e i o u, a tím se velmi ztěžilo jejich čtení. Teprvé bez znamének nad písmeny a e i o u, a tím se velmi ztěžilo jejich čtení. Teprvé bez znamének nad písmeny a e i o u, a tím se velmi ztěžilo jejich čtení. Teprvé bez znamének nad písmeny a e i o u, a tím se velmi ztěžilo jejich čtení.

Také řecké opisy N. Z. psané na papyrusu, pergamenu nebo kůži byly psány vesměs velkými písmeny a neměly dělená slova ani věty. K dělení došlo teprve asi v polovici pátého století.

Starí hebrejci sice měli určité pořadí ve čtení Písma, označené pro každou sobotu, které museli zachovat a zvlášť pečlivě dbát o to, aby ústřední slovo čteného oddílu bylo vždy zachováno.

Rozdělení na 31 173 veršů a na určité kapitoly sice nebylo inspirováno, ale vděčíme za to francouzskému kardinálu Hugo Santa Karovi (1263). Ale ani dnešní nadpisové kapitol nebyly v originálech rukopisů. Jsou zavedeny překladatelé nebo vydavatelé Bibli.

V roce 1551 musel francouzský tiskař před pronásledováním pro víru z Paříže uniknout na koni do Lyonu a Ženevy. Cestou rozdělil Písmo na verše tak, jak je máme dodnes.

Nejčastěji se vyskytuje v Bibli spojovací slůvko „a“ a sice 46 227krát. Jméno „Jehova“, které se však v našem překladě píše pouze „Hospodin“, vyskytuje se ve Starém zákoně 6 855krát a v Novém zákoně původně 1 853krát.

O druhém příchodu Pána Ježíše je v Novém zákoně psáno více než 300krát. O Duchu svatém se píše na 500 místech. Libé slovo „Pojď“ vyskytuje se častěji než tisíckrát.

V Novém zákoně je uvedeno na 850 míst ze Starého zákona. V knize Zjevení je odvolávána na SZ 245krát.

V epištole k Židům jsou uvedeny citáty ze Starého zákona 85krát, ke Korintským 53krát, Galatským 16krát a v evangeliu Matouše více než 100krát.

V celém Písme je nad 31 000 Božích zaslisení a na tisíce proroctví, z toho 800 ve SZ a více než 200 v NZ. Na 333krát se vztahují na Spasitele Pána Ježíše. A dle určitého počítání je v Novém zákoně právě tolik divů jako je podobenství Pána Ježíše.

Asi 650 osob – inspirovaných Bohem, napsalo 2 200 citátů, jejich jména jsou uvedena v Novém zákoně. Ve Starém zákoně jsou pak uvedena jména těch, kteří mají poněkud větší význam. Dějepisem je však Duch Svatý, který zaznamenal lidské pošetlosti a poklesy. Je podivuhodné, že Bůh jedná také často o nepatrných záležitostech lidských a odhaluje Svá zjevení i v hrubých lidských prohřešcích.

Celá Bible byla sepsána, aby nás i v podrobnostech vyučovala a ukazovala vládu Boží. I nejmenší popisované okolnosti mají prorocký význam.

–ed u

◆ Nemluvte nic, co byste nechtěli, aby slyšel Bůh.

Nečiněte nic, co byste nechtěli, aby viděl Bůh.

Nechod'te na žádné místo, kde byste nechtěli, aby vás potkal Bůh.

◆ Opravdovost pokání se dokazuje tím, že se vystříháš příležitosti k hřichu.

◆ Žalmy začínají slovem „blahoslavený“ a končí výzvou „chval!“. Týká se to také tebe?

Bratr Vladimír Kopřiva
97 letý

Jeden z našich milých nejstarších bratří br. Vladimír Kopřiva se 8. října t. r. dožil 97 let. Naše jubilanta, který vysoko překročil biblický věk, jsme navštívili dne 10. 3. t. r. a zastihli ho při pilné práci na dvoře, kde řezal dříví ruční pilou. Bydlí v samostatném domku sám, v blízkosti své dcery v Brodě nad Dyjí. Po bratrském uvítání jsme mu položili několik otázek:

Milý bratre, to ještě ve vašich letech řeze sám dříví a tak pilně? Bratr nám povídav s humorem odpověděl: „To já přece nedělám, to mě řeze tato pila.“ Mohl byste nám, pokud si pamatujete povědět něco z vašeho na zkušenosti jistě bohatého života, co jste prožil a hlavně to, jak jste přišel k poznání pravdy, jak a kdy jste uvěřil v Pána Ježíše jako svého osobního Spasitele?

Bratr Kopřiva, český repatriant z Bulharska, vypráví: „Pocházím z bohaté rodiny na děti. Bylo nás 9 dětí, 6 chlapců a 3 dívčata. Otec mi zemřel když jsem měl 12 let, matka asi o 2 roky dříve. Narodil jsem se v Rumunsku v obci Tatabáňa, kde jsem chodil do školy obecné a potom do měšťanky. Chtěl jsem studovat a být učitelem. Jako sirotek jsem nemohl dostudovat, ale pomáhal jsem při hospodářství, na kterém pracoval starší bratr a já jsem odešel za prací do uhelných dolů do Sedmihradská, kde jsem pracoval 14 let.“

Již jako školák jsem slyšel poprvé evangelium od svého českého učitele, který pracoval mezi námi Čechy a jmenoval se Jan Charvát z Modrého kříže. V Tatabáni jsem byl pozván do shromáždění věřících. Zde se mluvilo a zpívalo maďarsky. Tehdy jsem znal velice málo, ale tolik jsem porozuměl, že každý zahyne, kdo neuvěří v Pána Ježíše. Zde jsem také uvěřil, když mě bylo 17 let a poznal jsem v Pánu Ježíši svou záchrannu. Neměl jsem tehdy již otce ani matky, ale za to osobního Spasitele a Otce v nebesích. Mnoho jsem prožil a mám v duchovním životě bohaté zkušenosti, jak mě Bůh vedl a chránil po celou dobu mého života. Oženil jsem se v r. 1907 a až do r. 1910 jsme byli v Heleně, kde jsme měli hospodářství. Odtud jsme se přestěhovali do Bulharska do Vojvodova, kde byla česká menšina a tam jsme bydleli až do r. 1918 do konce 1. světové války. Jako Čech a cizinec v Bulharsku jsem se nepřihlásil hned do bulharské armády, až jsem musel a sloužil v Lomu u 51. pluku do r. 1918.“

Když jsem se vrátil z vojny, pracoval jsem v zemědělství v Bulharsku až do roku 1949. Na výzvu vlády Československé republiky jsem se s ostatními Čechy přestěhoval jako repatriant do vlasti. Bylo to v r. 1949, když jsme přijeli sem do Brodu. Zde mi také zemřela manželka v r. 1964. Měli jsme 5 dětí, 2 syny a 3 dcery, z nichž uvedla jen jedna dcera. Od roku 1954 jsem v důchodu a vděčím Bohu i našemu zřízení za sociální zabezpečení v mé stáří. Ještě musím připomenout, že rád navštěvují shromáždění a do 92 let jsem chodil pěšky do Dolních Dunajovic.“

Co byste si přál, abychom od vás výřidili bratřím a sestrám a hlavně mladým lidem?

Že jim přeji hodně zdraví dokud jsou na zemi, a aby sloužili Pánu a lidem k vříce v Něho a mládeži pozdrav od starého bratra. Těm, kteří nevěří, aby uvěřili v Pána Ježíše a věřící mládeži, aby zůstali věrní ve věcech nebeského Otce, jako byl věrný Pán Ježíš již ve 12 letech, protože On přijde brzy!

Rozmlouvali bratři: J. P., K. K. a J. S.

1. Pa-stý-řův hlas zní v noci zlé, po o-vci tou-ží zblou-di-lé.
 2. Do sbo-ru vy-kou-pe-ných zve z ne-vě-ry Pastýř c-vce své.
 3. Ko-lik je li-dí neštastných, starost je svírá, bol a hřich.

Do je-ho stá-dce ná-le-ží, vel-mi mu na ní zá-le-ží.
 ON pro ně přišel, pro ně žil, za ně i ži-vot po-lo-žil.
 Být lhostejný k nim ne-mù-že ten, ko-ho lá-ska pře-mù-že.

Zbloudilé hle-dej-me, ve dne v noci bez u-stá-ní !

Zhynout jim ne-dej-me, po-slu-žme jim ku po-ká-ní !